

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

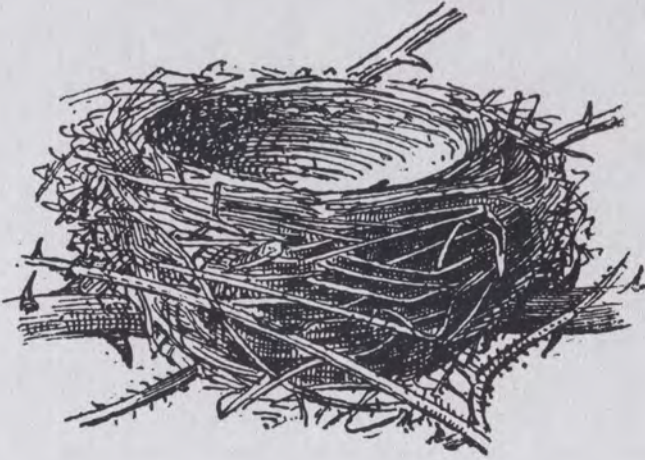
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kapanda Bir Hayal

Burcu Ünlü

Burcu Ünlü

Radyo Tv Sinema ve Halkla İlişkiler mezunu. Yazıları; *Sözcükler, Ecinniler, Kırık Saat, Mavi Yeşil* gibi birçok edebiyat dergisinde yayımlandı. Birkaç kitap ve dergiye editörlük yaptı. Kurumsal bir şirkette Halkla İlişkiler Sorumlusu olarak çalışmaya devam ediyor.

Kapanda Bir Hayal

Burcu Ünlü

İthaki Yayınları - 2025

Yayın Yönetmeni: *Alican Sargı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Editör: *Devrim Horlu*

Son Okuma ve Düzelti: *Müjde Büyükyıldız*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Aralık 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-43-2

Sertifika No: 46603

© Burcu Ünlü, 2021

© İthaki, 2021

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BURCU ÜNLÜ

Kapanda Bir Hayal

öykü

Çocukluğuma...

İçindekiler

Fazla Parmak Göz Çıkarmaz.....	11
Mualla, Oh Ne Âlâ Ne Âlâ.....	16
Sansargilleri Semirmek Saadet Getirir m?	23
'Tayyare Geldi Hanım	28
Kapanda Bir Hayal	33
Kırmızı Bir İsyandır Bu!	38
Ben Pembe Panter	44
Kırgının Değil mi Eleni?	48
Pembe Badanalı Ev.....	53
İsrafın Çilekleri	56

Fazla Parmak Göz Çıkarmaz

İnsan huzurlu olmaya korkar mı? Ben korkuyorum. Aklımdan sürekli kötü şeyler geçiyor. Aman düşünmeyeyim de düşündüğüm başıma gelmesin, diyorum ama nafile. Ruhum sürekli titreyen bir el gibi. Yolum yok, kapalı değil, benim yolum yok. Dar ve dikenli değil, yolum yok. Madem yolun yok bir yol çiz kendine değil mi? Yok, parmaklarım da yok. Parmaksız doğmuşum ben. Şaşırmış herkes.

Sordum anneme, “Allah unutmuş mu bana parmaklarımı vermeyi?” dedim, annem bi’köpürdü.

“Tövbe haşa hiç unuttur mu?” dedi.

“O zaman niye vermemiş?” dedim,

“Senin de sınavın böyle olsun diyesidir, Allah’ın işine karışılmaz,” dedi.

“İşine karışmayayım diye mi vermemiş yani parmaklarımı?” deyince terliğin bana doğru uçtuğunu gördüm.

Annem iyi kadındır, beni de pek bir sever. Babam, “Senin bu oğlunu askere de almazlar büyüdüğünde,” dediğinde annem hep öfkelenirdi.

“Nesi varmış benim oğlumun da askere almayacaklarmış? Hem zaten çıkacak benim yavrumun parmakları, her bir işin ucundan tutacak, görürsün bak. Nusret Hoca’ya götürmeye devam edelim de Allah’ın izniyle. Sen de biliyorsun çok

güçlüdür Hoca'nın nefesi. Allah başımızdan eksik etmesin," derdi, gözlerini örgüsünden ayırmadan. Renk renk eldivenler örerdı annem. Bazısı minicik olurdu bazıısı babamın elleri kadar büyük. Allah, Nusret Hoca'ya gitmemize izin veriyordu vermesine de bir türlü şu parmakların çıkmasına izin vermiyordu. Askere de almadılar beni.

"Vardır Allah'ın bir bildiği yavrum, sakın üzölme emi," dedi annem, üzölmedim.

Günler geçti de geçti. Bir işe gireyim çalışayım desem, yok, kimsecikler işe almıyor. Babam zar zor merkezdeki bir lokantaya soktu beni. Daha öğlen olmadan adam cebime harçlık koyup beni eve gönderdi. Cebime koymadan önce uzattı bana parayı tabii ama tutamayacağımı anlayınca sokuşturuverdi cebime.

"Metin Abi'nin selamı var baba, elemana ihtiyaçları yokmuş, babana öyle söyle sen, o anlar dedi," dedim.

"Metin Abi'nin çanağına tüküreyim, gavat!" dedi.

Haberlerde görmüşler, Ankara'da bir kızın kolları yokmuş doğuştan, ayağıyla resim çize çize sergi açmış da eli ekmek tutar olmuş. Hatta bankadan kredi çekip babasına daire bile almış.

"Ekmeği nasıl tutmuş ki?" dedim babama da bi'kızardı yüzü. Alnında biriken minik terleri dört parmağıyla silerken "Dalga mı geçiyon lan sen babanla!" diye bağırdı.

Soğan yemiş belli. Beni lokantaya gönderip soğan yediler demek. Annemin domatesli bulgur pilavıyla yemişlerdir kesin. Ben pek seviyorum soğanla bulguru. Aslında yemesinden çok babamın soğanı elleriyle kırmasını seviyorum. Sol eliyle tutup sağ yumruğunu soğanla buluşturmuyor mu, nasıl zevkli izlemesi anlatamam.

"Tövbe haşa bu çocuk isyan etmekten başka bir şey bil-

miyor. Sen onun cahilliğine ver bağışla Rabbim!” diye diye ellerini dizlerine vurdu annem. Ben bir şey demedim, ne diyeyim ki?

Günler günleri mi yoksa beni mi kovaladı bilmiyorum. Bir kardeşim oldu. Erkek o da. Parmakları yerinde, saydım hepsini, eksik yok. Hatta bir elinde fazladan parmak var. Sağ eli altı parmaklı.

“Zamanında isyan ettin de ettin, günahlarının bedelini kardeşine ödetmiş işte Allah, beğendin mi yaptığını!” dedi annem kardeşimin altıncı parmağını tutarak. Minicik parmağın nesi cezaydı anlamadım.

“Neyse hanım, buna da şükür, dert etme, sütün kesilmesin şimdi, hem fazla parmak göz çıkarmaz,” dedi babam, gülümsemişliğini ilk kez gördüğüm ağzıyla.

Birkaç yıl geçmeden, daha kardeşim altıncı parmağının bir fazlalık olduğunu anlamadan annem yine hamile kaldı. Oturduk hep birlikte doğacak parmakları bekledik. Fakat bebek doğmadan annemin karnında öldü. Hâliyle parmaklar da tam mı yoksa eksik mi göremedik. Kardeşimle birlikte ördüğü renk renk eldivenleri de gömdü annem. Niye öyle bir şey yaptı anlamadım ama vardır bir bildiği, annemin işine karışılmaz.

Derken güz başladı. Güzün başlaması bir şey değil de şimdi bizimkiler hep buğday ekmekle uğraşacak. Annem pek bi'yoruluyor, hiç kıyamıyorum ona. Bazen diyorum, insanın parmaklarının olması da ayrı bir dert mi ne. Sonra da kış gelecek tabii. Fırtına uğultusundan camlar titreyecek, ağaçların dallarına yoksulluk çökecek, kar, annemin çarşaflarından daha beyaz nasıl olunur göstermek için tüm soğukluğuyla serilecek yollara. Bir de soba belası var başımızda. Bereket versin odunumuz bol oluyor ancak onları taşımak büyük

dert anneme. Zaten tüm evi de ısıtmıyor, samimiyetsiz bir sıcaklığı var meretin. Oturduğumuz oda ısınsa tuvalet buz. Biçamaşırıları çabuk kurutuyor sağ olsun. Sevmiyorum kışı. Bahar öyle mi ama? Her yer aydınlık, cıvıl cıvıl. Annemin yüzü gibi. Hele saksılarına çiçek ektiğinde görün siz annemi. Ne dualarla hazırlar toprağını, suyunu. Geçen bahar sordum anneme, “Ne diye uğraşıyorsun ki bunlarla, tırnaklarına hep toprak doluyor,” dedim de kızdı sanki.

“Tırnaklarım toprak doluyormuş, dolsun ne olacak? Ölünce tüm bedenimiz toprağa bulanmayacak sanki. Hem toprak doğurur, besler, büyütür, umut verir insana, can verir. Topraktan geldik toprağa gideceğiz, senin bundan haberin yok mu? Çekil ayağımın altından işime karışma çocuk,” dedi. Gerçekten de annemin ektiği o tohumlar büyüdü, çiçek açtı. Her birinin ayrı ismi vardı. Elektrikler kesildiğinde annem oturur bize her çiçeğin ayrı ayrı öyküsünü anlatırdı. Annemin ektiği umut dolu öyküler...

“Belim ortadan ikiye ayrıldı yeminle, usandım bu canımdan,” diye söyleniyor kadın. Haklı. Babam hiçbir şeye sürmez elini, ancak gelsin bana laf vursun. Annem, “Pazar günü odunları kır da koy kömürlüğe bari,” dedi babama. Babam fırça bıyıklarını tararken; “Oğluna söyle kırıversin, ben pazar günü merkeze ineceğim,” dedi.

“Ne işin var ya merkezde kış vakti?”

“Ömer’in altıncı parmağını ameliyatla alalım dedi geçen gün Muhittin Bey. Kahvede otururken hasbihâl ettik kendisiyle. Oğlu merkezdeki hastanede doktormuş. Hemencecik hallediverirmiş. Çocuğa bunca zaman niye zahmet verdiniz, artık tıp ilerledi, dünyadan haberiniz yok yahu, diye de her-

kesin içinde azarladı beni gavat. Neyse yine de iyi adam, sağ olsun. Onun oğluyla görüşmeye gideceğim işte. Bakalım ne yapmak gerek bir soralım.”

“Parmağı ne yapacaklarmış peki alınca?” diye sordum bir anda.

“Müsait bir yerlerine sokacaklarmış. Tövbe ya Rabbim, insanı zorla kötü kötü konuşturur bu oğlan. Hadi ben çıktım hanım,” dedi.

Kış bitti. Bahar geldi. Ömer’in parmağı gitti. Ektim onu saksıya. Bakalım annemin çiçekleri gibi can bulup yeşerecek mi?

Mualla, Oh Ne Âlâ Ne Âlâ

Eve girer girmez siyah, çatlamış suni deri çantasından sigara paketini çıkardı.

“Hoş geldin abla.”

“Çakmak getirsene be canım.”

Belki günde iki paket sigara içerdi ama asla yanında çakmak taşımazdı.

“Madem şunu içiyorsun yanında niye hiç çakmak taşıyorsun anlamıyorum ki.”

Söylene söylene mutfağa gidip pürmüz çakmağı aldım.

“Kızım, benim çakmakları hep alıyorlar, kaç kere söyleyeceğim sana. Sanki ben sürekli birilerinden ateş dilenmeye bayılıyorum. Ateş gibi kadınıam ama kendime hayrım yok işte. Yalnız ne güzel çakmaklarım vardı. Ne paralar bayıldım, *Zippo* mu mippo mu ne, hep onlardan almıştım. Bir mekâna girince masaya koyarım havam olur diye ama nerede hani, bir tane bile yok, kalmadı. Ay sikkın canımı iyice sıktın be Marifet, sağ ol yani!”

Çene altından bağladığı başörtüsünü iyice gevşetti. Uzun, ince parmaklarına sıkıştırdığı kaçak sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi. Alt dudağı üst dudağından ince olanlar zalim olur, derdi annem. Bir de götü yere yakın olandan korkacaksın. Mualla'nın dudaklarını inceledim, orantılıydı. Ayağa kalktığında da götüne bakacaktım.

“Gel yakayım sigaranı güzellik,” deyip ateşleyiverdim çakmağı.

“ u televizyonun sesini a . Görüyor musun, bu kadın yıllardır albüm çıkarmıyordu.  u bıyıklı da en son ne zaman bir dizide oynadı Allah bilir. Şimdi aralarında anlaştılar tabii, birbirlerine bağırmalar çağırmalar, yok efendim Twitter’dan sürekli laf sokmalar... Al sana mis gibi reklam i te, hem de beleş. Ah ulan kokuşmuş dünya, bir biz kendimize yer bulamadık.”

“Sen nereden biliyorsun reklam olduğunu abla ya.”

“Ben bilirim, bu sektörün içindeyim kızım ben. Asıl sen bilmezsin. Safs n sen saf. Babama  ekmişsin, rahmetli anneme  ekseydin g z n açık olurdu. Yanlış anlama tatlım benim, sizin edebiyat camiasında da böyle şeyler olmaz ki. Neticede hepsi akıllı, düzgün, efendi insanlar...  yleler değil mi kız?”

“H   yleler abla. Neyse ya, sen ne için geldin? Gelir gelmez de kokuttun evi zaten”

“Yük m  oldu ablan sana Marifet Hanım, kokuttum evi öyle mi? K   ken senin kusmu undu, sidi indi kim temizliyordu ablasının g l , söyle bakalım. Ama ablana hiç koku falan gelmezdi tabii sen de haklısın. Kız annem seni ne d verdi Marifet, hahahay! Anam gece gündüz dayak yerdin, içimden derdim bu kız kesin mankafa falan olacak. Neyse ki Rabbim acıdı h line de en azından bir şeyler yazıyorsun ediyorsun. Bak hele Marifet, şeyi hatırlıyor musun? Hani sen abime ‘Keşke annem  lse,’ demiştin de annem elektrikli süpürgeyi  alı tırmasına rağmen dediğini duyup süpürgeyle kafana vurmuşt . A layarak bana gelip ‘Abla kafamdan yıldızlar çıkıyor mu?’ demiştin.”

Hayırsız olan evlat her zaman daha çok sevilir. Bu anneler için yazılı olmayan bir kuraldır. Hele bir de hayırsız olan ev-

lat erkeğe tadından yenmez. Benim annem de en çok abimi severdi. Yük severdi, dert severdi, nankör severdi. Bir kız çocuklarını sevmezdi. Ablamla ne yaptıysak sevdiremedik kendimizi. Ağzımızla kuş bile tuttuk, “Bugün ağzıyla kuş tutan yarın annesine neler yapar,” oldu. Her ameliyatında yanında biz olduk, “Abin kalacak değil ya, boşuna mı doğurdum sizi,” diyerek teşekkür ederdi. Her ‘oğlum’ dediğinde yüzünde gülücükler açardı, içimiz ısınırdı. O zamanlar severdim abimi, sayesinde annemi gülerken görüyordum. Gülünce beni de sevecekmiş gibi hissederdim. Ağzının içine bakardım. İnanırdım o ağızdan bana güzel cümlelerin çıkacağına. Çıkmazdı. Annemin alt dudağı inceydi.

“Bir keresinde de saçlarını yolmuştu. Hani böyle saçların topak topak kalmıştı annemin ellerinde. Yine ağlaya ağlaya yanıma gelmiştin. ‘Abla saçlarım geri çıkmazsa ben de Sedat abi gibi kel mi kalırım,’ demiştin. O zamanda saftın kız sen. Yalnız o kel Sedat’ın kafası neydi öyle, yumurta gibi. Bir de kendine kel dedirtmiyordu, mahalledeki tüm çocuklara yasaklamıştı ya keline tükürdüğüm.”

O zamanlar ben de her mutsuz çocuğun kurduğu o hayali kurardım. Benim gerçek annem bu kadın değildi, çünkü gerçek anneler çocuklarını bu kadar dövmez, nefretle bakmaz, kustuğunda çocuğuna kusmuğunu geri yedirmezdi. Ayşe’nin annesinden biliyordum, gerçek anneler peri gibi bir şey oluyordu. Ama inanıyordum, bir gün gerçek annem gelecek ve beni alıp götürecekti o evden. Belki sarı saçları olacaktı, belki hep gülecekti bana. İlk işi sarılmayı öğretmek olacaktı, dünyayı kucaklar gibi kucaklayacaktık birbirimizi ve ben de otuz yaşıma geldiğimde hâlâ annem beni neden sevmeyi diye düşünmeyecektim.

“Marifet güzel çocukluğuna mı daldın, dalma dalma ablan

ölsün sana. Şimdi sen annemi falan boş ver de anlatacaklarımı dinle. Sizin camiada öyle şeyler olmaz deyince aklıma geldi. Geçen Pazar pavyona bil bakalım kim geldi?”

“Abla, Allah aşkına ben sizin mekâna gireni çıkanı nereden bileyim ya.”

“Tabii tabii, bilmezsin. Sen bilmezsin de hani geçen gün bahsettiğin bir yazar vardı. Hatta fotoğrafını göstermiştin; gözlüklü, suratsız bir şeydi. Neydi kız adamın adı?”

“Ya ne saçmalıyorsun anlamıyorum ki.”

“Kız sen demedin mi geçen gün, abla bu adama nasıl sinir oluyorum, sürekli yazılarımı eleştiriyor kibrine sıçıtığımın pezevengi, diye. Neydi adı ya, dilimin ucunda.”

“Abla, ne biçim konuşuyorsun ya. Demedim ben öyle şeyler”

“Ya tamam, pezevenk demedin de kibir abidesi, kılkuyrak dedin. Heh, Haydar Mavikulak. Ay ya Rabbim çok şükür buldum ismini. Böyle bir isim aklıma düşsün, bulamayınca o gece bana uyku yok, deliriyorum. Neyse işte pazar günü Haydar geldi.”

“Yok artık! Ciddi misin ya, e niye gelmiş ki, ne alaka yani?”

“Bizim pavyonun bir kısmını kütüphane yapmayı düşünüyoruz gülüm. Bazı zamanlar imza günleri, yazarlarla söyleşi falan düzenleyelim dedik. Hem müşteri olmayınca tüm konsomatrisler toplanır birlikte kitap okuruz falan... Kız niye gelecek adam, deli mi ne bu da! Ona buna anlatamadığını anlattı, biraz masa altından oramı buramı elledi, gitti. Yalnız onun çenesinin yayını sikeyim ya, hiç susmadı mübarek! Neyse iki şişe viski açtırdım bu vesileyle. Peki bu ne demek? Ablana gelsin paracıklar demek, hahahay!”

“İyi de Haydar evli ya, adama bak. Eee neler anlattı? İnşallah benden bahsetmedin adama.”

“Aaa evli adamlar hiç gelmez zaten bizim mekâna, hak-lısın gülüm. Ne bahsedeceğim kız senden elin adamına. Sanki her gelene kütüğümden bahsediyorum. Yak bakayım ablanın sigarasını. Heh, sağ olasin. Neler anlatmadı ki... Yok işte edebiyat camiasından kimse bunu sevmiyormuş, sürekli arkasından konuşuyorlarmış ama hepsi bir bir bunun kula-ğına gidiyormuş. Kimse bunu çekemiyormuş çünkü en iyi öyküleri bu yazıyormuş. Kimmiş ki onlar ne sanıyorlarmış ulan kendilerini! Bak şu kadarını söyleyecekmiş gerisini ben düşünecekmişim. Orhan Pamuk varmış Orhan Pamuk, hani şu Nobel’i alan tek yazarımızmış, heh, bildimse işte bu adam ondan bile iyi yazıyormuş da hep hakkı yeniyormuş. Yaşasay-mış Sait Faik bunu alnından öpermiş be alnından! Hepsinin ağzına sıçmak varmış da işte, neyseymiş, yakışmazmış buna.”

“Hahaha, ay hiç güleceğim yoktu ya. Tesadüfe bakar mı-sın? Eee başka, seninle ilgili hiçbir şey sormadı mı, meraklıdır çünkü o.”

“Sordu canım sormaz mı hiç. Saatlerce konuştuktan sonra ‘Aa ben senin adını sormadım ya, adın neydi?’ dedi. Adım Mualla şekerim, dedim. ‘Oh ne âlâ ne âlâ,’ deyip pis pis sırtı-tı dümbük. Ulan koca yazar olmuştun yaptığın espriye bak. Neyse, sonra da şu meşhur soruyu sordu: Bu âleme nasıl düş-tün?”

“Sen ne dedin? Umarım doğruyu anlatmadın abla.”

“Ablan da yalan olmaz gülüm, tabii ki doğruyu anlattım. Memelerim belirginleştüğinden beri orospu olmanın hayali-yile yanıp tutuşuyordum kocacığım, dedim. Ruhum istiyordu, kanım çekiyordu ne yapsaydım ayol, dedim.”

Ablamla aramızda altı yaş var. Çocukken büyüdüğümüz-de ne olacağımıza dair sesli hayaller kurardık. Ben hep öğret-men olmak isterdim. Annem öğretmen olmana izin vermez,

başka bir şey bul, derdi ablam. Bulmam derdim, başka bir şey istemem, hem aklıma da gelmiyor ki zaten. Peki sen ne olacaksın, diye sorardım. Ben dansöz olacağım, erkekler içki içerken masalarına çıkıp memelerimi sallayacağım, derdi sut-yenine yerleştirdiği portakalları sallayarak. Nadiren güldüğümüz anlardı. Asıl annem sana izin vermez, derdim. Niye vermeyecekmiş, dansöz olmak ayıp mı, dans edeceğim ne güzel, eğer izin vermezse onun sırrını herkeslere söylerim, derdi. Ne ki o sır, ne olur bana da söyle abla, diye yalvarır yakarırdım da söylemezdi.

“Ne zaman bırakacaksın abla bu işi, yorulmuyor musun artık?”

“Niye bırakayım, bırakınca kazandığın üç kuruşla bana sen mi bakacaksın? Hem belki bir gün yaşlı bir herife denk gelirim. Çeker kurtarır beni bu hayatın içinden. Bizim Ceylan vardı illa anlatmışımdır. Misal o mekâna gelip giden kart bir adamla tanıştı. Kart dedimse harbi kart ha, 70-75 vardı yani yaşı. Adamın dalgada iş bitmiş ama kafada bitiremiyordu demek, ne yapsın o da yazık. Neyse, Ceylan'a bir güzel ev açıp dayadı döşedi bu bey amca. Sonra altı aya kalmadan nalları dikti. Mukadderat işte! Bütün malını mülkünü de buna bırakmış. Yoksa götü ağır Ceylan'ın evi, arabası nereden olacak? Yatsın kalksın da o kart herifin ölüsüne dua etsin, yoksa bir başına cascavlak kalırdı ortada. Ama sen şimdi bunun havasını bir görsen Marifet, şaşırır kalırsın. Burnu beş karış havada, ayaklarının altında yumurta kabuğu var gibi seke seke yürüyor. Sanırsın doğuştan Sabancı'nın kızı. Eee herkeste ayak var da önemli olan namınla yürümek. Bir bakıma şöyle düşününce Ceylan iyi de yaptı. Hiç gözlerini belirtme bana. Bu mesleğin ömrü var gülüm. Elline geldin mi işin bitti. İyi kıvrıldık, adamlara duymak istediklerini söyledik diye kimse bizi

emekli de etmiyor. O yüzden bu yaşlarda kazandığını koluna bilezik yapıp takacaksın. Yarın öbür gün yaşlanınca kimin ağız kokusunu çekelim. Misal bak tuvaletçi Zarife Abla'ya. Eskiden pavyonların gülüymüş. Pavyon sahipleri bununla çalışmak için kaç borç kapatmışlar. Zarife Abla kapıdan içeri adımını atınca 'Titreten Zarife' geliyor dermiş herkes. Bakanın gözleri kamaşmış, heriflerin salyası akarmış be salyası. Ama işte Zarife Abla kazandığını yemiş yedirmiş millete, parasını kenara atmamış. Yaşlanınca herkes silmiş salyasını, çevirmiş buna yüzünü. Yalan dünyanın yalan insanları be gülüm. Hepsi hikâye... Yaz işte bunları, sen öykü möykü bir şeyler karalıyon ya. Bir zamanların Titreten Zarife'si şimdi tuvalet kapısında kolonya, peçete tutar olmuş. Her mesleğin bir zorluğu var, bizim payımıza da düşen bu, ne yapalım. Allah sağlıklı, huzurlu ömür versin... Tövbe ki sen beni dinledin Marifet, ne dalıp dalıp duruyorsun ablasının gülü, anlat hele derdini."

"Ya dinledim abla, üzüldüm de Zarife'ye. Ama konuştukça aklım çocukluğumuza gitti. Takıldım kaldım orada. Hani ben çocukken sen annemle her tartıştığında bir sırdan falan bahsediyordun, hatta annemi tehdit ediyordun falan... Onca sene geçti söylemedin hâlâ, neydi o sır Allah aşkına?"

"Aaa söylemedim mi kız ben sana onu. İşten güçten unuttum demek. Rahmetli annemiz orospuydu. Ama böyle sadece bedenini satan namuslu orospulardan değil ha, ruhunu da satıyordu. Bir sürü âşığı vardı. Hatta Kel Sedat yok mu? Heh işte, gerisini tamamla sen. Babam da garibim evden işe işten eve gidip geliyordu. Saf mıydı, yoksa anlıyordu da anlamak mı istemiyordu hiç bilemedim. Yani senin anlayacağın kardeşim; annesi Ayla, kızı Mualla, oh ne... Ay yok yapmayacağım bu espriyi, senin Mavikulak bile yaptı ya hahahay! Neyse, ateşle şunu da içip kalkayım artık. Daha kuaföre gidecek ablan."

Sansargilleri Semirmek Saadet Getirir mi?

Bana *Saadet* deyin. Allah yukarıda, ismimin hakkını vermek için çok uğraştım. Benden önce dünyaya gelen üçü erkek ikisi kız çocuğunun ardından doğmuşum. En büyüğüyle aramda on bir yaş var. Abilerimi pek sevmem, ne abi ama hepsi, muşmula suratlılar! Üçü de sansargillerden. İçlerinden en çok büyük ablamı severim. Tekgül adı. Babam, başka kız çocuğunun olmamasını umarak bu ismi koymuş, yoksa sevdiğinden falan değil. Bir de benden önce doğan şuursuz surat var. Ne güler ne ağlar. Yani nasıl anlatsam, onunla oturup iki çift lafın belini kırsanız ağzınızda bir saman tadı bırakır. Onun adı da Songül. Babamın umut dolu totemlerine kurban edilmiş bir isim daha. Ama ne fayda ki beybabacığım, totemlerini yerle bir edip doğmuşum işte.

Çocukken tüm evi Tekgül ablamla ben çevirirdik. Songül'e git kuyudan su çek desek avanak avanak suratımıza bakardı. Yayıkta ayran yay desek, "Nasıl yapacağım ki tek başıma," derdi. Sanki biz ayrı köyün muhtarıyla yayıyoruz. Hamuru açıp tandırda sen pişir desek ekmeği murdar eder, üstüne de kendini yakardı. Uzun lafın kıyası Songül hiçbir şeyi beceremezdi. Belki de mutsuzluğu beceriksiz olduğundandı ya da mutsuz olduğu için beceriksizdi.

Babam hepimizi okula gönderdi, sağ olsun diyeceğim ama geçen sene öldü. Sansargillerin en büyüğü birinci sınıfı üç senede bitirmiş. Diğerleri de ilkokul terk. Ama Saadet'iniz tüm sindirilmiş kadınların öfkesini kucaklayıp direndi ve liseyi bitirdi. Liseyi bitirmişken üniversiteye de gitseydin bari, dediğinizi duyar gibiyim. O işler öyle kolay olmuyor canlarım. O zamanlar hem okuyup hem mutluluğun formülünü arıyorum. Boş durmuyorum herhâlde. Sansargillerle savaşıyorum, babama kafa tutuyorum, annemi güldürüp kendim de gülüyorum ama yok, tüm bunlar mutlu olmaya yetmiyor. Sonra bir gün okul çıkışında ağzında sigarasıyla şiirden fırlamış Hıdır'ı görüyorum. Sigara ancak bu kadar güzel içilir. O, iri dudaklarıyla filtreyi emdikçe benim karnıma ağrı giriyor. Fakat ne tuhaftır ki bu ağrı beni mutlu ediyor. Tamam, diyorum, mutluluğun formülünü buldum işte.

O günden sonra okula gider gibi giyinip Hıdır'a gidiyorum. Oturuyoruz bir ağacın altına. Yüzümü boynuyla omuzunun arasına koyduğum an aklıma ne babam geliyor ne sansargiller ne de Songül'ün mahkeme duvarına benzeyen yüzü. Gözümün önüne annemin gülüşü geliyor bir tek, kulağımda Tekgül ablamın öğütleri, burnumda Hıdır'ın sigarayla bütünleşmiş teninin kokusu.

"Hıdır," diyorum çekinerek, "biz evlenecek miyiz?"

"Herhalde gülüm, bizde kızların namusuyla oynanmaz. Sonuçta kız çocuğunun namusu babasının namusudur," diyor.

"Neden ki?" diyorum, anlamamış gibi yüzüme bakıyor. "Yani erkeklerin kendine ait bir namus kavramı yok mudur ki," diye açıyorum biraz konuyu.

"Olmaz mı yavrum," diyor sırtını dikleştirerek, "Bir erkeğin namusu dilidir," diyor işaret parmağıyla alt dudağına vurup.

“Peki kadının neresidir?” diyorum sırnaşarak. Kalbimi gösterecek diye beklerken elini bacak arama götürüyor.

“İşte burasıdır,” diyor gözlerini kısarak. Yine karnıma bir ağrı giriyor. Mutluluğun formülüne yeni bir ifade daha ekliyorum: Hıdır’ın elleri.

Lise bitiyor. Hıdır’la evleniyoruz. Hıdır’ın işi gücü yok ama olsun, erkek adamın yuvası olunca işi de olur. Zaten yuvayı da dişi kuş yapar. Ben dişi kuş olarak yuvayı yapıyorum ama Hıdır bir türlü iş bulamıyor. Parasız da yaşanmıyor, hem Hıdır’ın en az günde bir paket sigara içmesi gerek. Mecburen düğünde takılan altınları bozduruyoruz. Ben de bi’tadına bakayım mı şu meretin, diyorum sigarayı gösterip, kadın kısmının ağzına yakışmıyor, deyince vazgeçiyorum. Yiyoruz, içiyoruz, sevişiyoruz Hıdır’la. Her sevişmenin sonunda “Nasıldım ama,” diyor, “doydun mu bari?”

Hazıra dağ dayanmadığı gibi Hıdır’a da sigara dayanmıyor.

“Ben de mi iş arasam acaba Hıdır, hani lise mezunuyum ya, belki daha kolay bulurum,” diyorum, “Sen benim namusumu iki paralık mı edeceksin lan,” deyip bir tokat atıyor suratıma. Mutluluğun formülünden Hıdır’ın ellerini siliyorum hemen.

“Bir çocuk yap Saadet, gör bak o zaman nasıl düzeliyor Hıdır,” diyor Tekgül ablam telefonda. *Kendisinin üç çocuğu olup eniştemin çalışıyor olmasından dolayı diyordur,* diye düşünüyorum.

“Tamam abla,” diyorum “formüle çocuğu da ekleyeyim o zaman.”

“Allah seni edepsiz, ekle ekle” diyor gülerek.

Ben hamile kalınca Hıdır çok seviniyor.

“Eee geç bile kaldık. Erkek adamın erkek çocuğu olur, ya

ne olacaktı?” diyor keyif sigarasını yakarak. Sevinmesi yetmezmiş gibi bir de üstüne işe giriyor Hıdır. Meğer oturduğumuz binanın alt katında konfeksiyon varmış da bunca zaman fark etmemiş. İş yerinde sadece mola zamanlarında sigara içebildiği için eve hep sinirli gelmeye başlıyor. “Gündüzleri ağzımızın tadıyla sigara içemiyoruz, bari akşamına demlenelim,” deyip her akşam bir ufak bitirmeye başlıyor. Eli artık hiç bacak arama değmiyor. “Bebek var kızım yapamam ben, günahdır,” diyor rakısını yudumlarken.

“Buzdolabında hiçbir şey kalmadı Hıdır, gündüz aç kalıyoruz valla oğlumla,” diyorum karnımı tutarak.

“Ne belli oğlan olacağı,” diyor “ya kendin gibi bir namussuz doğurursan? Seni beslediğim yetmedi bir de piçini mi besleyeceğim?” Sonra bir şeyler daha söylüyor beni banyoya doğru götürürken, tam anlayamıyorum. Suyu açıp yerleri ıslatıyor. Mutluluğun formülünden çıkardığım elleriyle beni bir güzel dövüyor. Oh diyorum, iyi ki çıkarmışım. Yer ıslak olunca tabii kayıp düşünüyorum. Ben düşünce Hıdır karnımı tekmeliyor, acaba diyorum çocuğun kız olduğunu mu anladı?

Kapı çalıyor. Tekgül’le Songül’ün sesi geliyor kapının ardından. Açsan bir dert açmasan bin.

“Kapı kilitli, ben açamam, anahtar Hıdır’da,” diye bağııyorum. Beş dakika geçmeden Hıdır bunlara kapıyı açıyor.

“Kız Saadet sen niye böyle yapıyorsun, kapı kilitli değilmiş ki. Adamı da işinden ettik,” diyor Tekgül ablam, Hıdır’a mahcup mahcup bakıp. Geldiği gibi gidiyor Hıdır.

“Ben açamıyorum abla, hırsız giriyor sonra,” diyorum.

“Hırsız girip ne yapıyor acaba bu evde,” diyor şuursuz Songül. İçi boş buzdolabını açıp gösteriyorum.

“Yemeklerimizi alıyor işte.”

“Bu dolap bomboş, siz ne yiyip içiyorsunuz Saadet?” diyor Tekgül ablam. Tavada kızarttığım izmaritleri gösteriyorum.

“Nasıl güzel oluyor abla bir bilsen. Hem pek bir masrafı da yok. Hıdır akşam içince kllğ boşalttırmıyorum. Klleri döküp izmaritleri geceden ısıyorum. Sabah olunca da yağda bir güzel kızartıyorum. Baksanıza tadına, Allah aşkına çekinmeyin,” dememle Tekgül ablamın dizlerini dövmesi bir oluyor.

“Vah, delirdin mi kız sen,” diye bağırıyor. Songln yüzünde ilk kez o alık ifade yok, korkmuş gibi görünüyor.

“Abilere haber vermek gerek,” diyor çokbilmiş gibi.

“Saadet, yavrum aklını başına topla gözünü seveyim. Bak banyoda kayıp düştün, bebeğini kaybettin, biliyorum çok zor. Allah kimsenin başına vermesin ama böyle de olmaz ki ablasının canı. Bak kocan daha genç, sen böyle yaparsan adam başka kadınlara gider. Olmaz böyle güzelim olmaz. Hem yine yaparsınız ocuk, nedir yani, dünyanın sonu mu?” diyor Tekgül ablam.

“O bıçak niye masanın üzerinde duruyor?” diye soruyor Songül.

“Hırsız gelirse yemekleri almasın diye masanın üzerine koyuyorum,” deyip bıçağı elime alıyorum.

“Abla abileri arayalım,” diyor Songül geri geri giderek.

“Hepsi sansar olmuş meğer,” diyorum sessizce.

“Ne, ne dedin?” diyor Songül, “anlamadım.”

“Yeni bir formül buldum da,” diyorum “onu düşünüyorum. Acaba sansargilleri semirmek saadet getirir mi?”

Tayyare Geldi Hanım

Korkunun kokusu var mıdır acaba? Hani köpekten korkanlara “Sakın köpeğin yanından geçerken korktuğunu belli etme. Eğer belli edersen kafandan sadece köpeklerin görebileceği bir duman çıkar,” derler ya, o iş bence öyle değil. Bunun kokusu var. Hem de sadece köpekler almıyor o kokuyu. Misal benim hanımın burnu çok keskin. Biliyorum, evlendiğimiz günden beri korkumun kokusunu alıyor. Yine de bunca zaman taş bastı yüreğine, derin derin çekti o kokuyu içine de vazgeçmedi benden. Tabii son olanlardan sonra o koku yaktı genzini, bozdu midesini, haklı. Allah biliyor ya, dünyaya tekrar gelsem yine eş olarak onu seçerdim. Sahi keşke dünyaya tekrar gelsem ama Süphan olarak değil...

Parkenin üzerinde boy boy duran valizlere bakınca sanki geçmişimi de yanımda götürecekmişim gibi hissediyorum. Elif, orgumu koymayı inşallah unutmamıştır. Babamın hediyesi çünkü, benim için kıymetli. Annem ne çok kızmıştı babam onu aldığı anda. “Kim bilir kaç para verdin şu uyduruk alete. Bari tabanca falan alsaydın. Erkek çocuğu neyle oynar, neyi sever daha onu bile bilmiyorsun. Ama tabii nereden bileceksin, eve geldiğin mi var. Ah ah, yanında beş dakika durulacak adam değilsin de işte... Seni terk edip gitmiyorsam yat kalk sen bu sübyana dua et,” diye başlayan ve saatlerce uzayan

tek taraflı bir tartışma yaşanmıştı. Tek taraflıydı çünkü babam birkaç cümle sonra derhal evden giderdi. Babamın sinmişliğiyle tartışmaya devam ederdi annem. Babam, ürkek, daha içe dönük yaşayan bir adamdı. Sessiz sedasız yaşayabilmek adına her şeyini verebilirdi. Annem ise bir o kadar cesurdu. Hata yapmaktan asla korkmayan, hata yaptıkça hırslanan, gözü kara dedikleri türden bir kadındı. Öyle güçlü dururdu ki, onun bu duruşundan korkardım. Nasıl anlatsam, yıkılmayan bir dağ gibiydi belki ama yine de onun yanında hiçbir zaman kendimi güvende hissetmezdim. Sevmezdim annemi. İnsan korktuğu birini nasıl sevebilir ki zaten? Allah'ın annem olduğunu sanırdım o zamanlar. Annem babama "Sen de Allah korkusu yok mu be adam!" dedikçe ben annemden korkardım. Ben korktukça babam evden giderdi. Babam gittikçe annem daha çok güçlenirdi.

"Dön dön dönme dolap, kızlar giyer külotlu çorap, erkekler içer rakı-şarap..."

Her korktuğumda sokaktaki kız çocuklarının ip atlarken söylediği tekerlemeye eşlik ederdim. Rahatlatırdı beni. Valizlere bakarken yine mırıldandığımı fark ettim. Ah o rakı-şarap... Zaten başıma ne geldiyse onlar yüzünden gelmedi mi? Senelerdir sessiz sedasız, korkuyla da olsa yaşayıp gidiyordum işte. Ne vardı sanki o kadar içecek!

Nedim aradı o gün, Rengârenk Meyhane'de buluşalım anlatacaklarım var, diye tutturdu. Kemal'e de haber ettim deyinince kıramadım.

"Ooo hoş geldin Süphi'm."

"Hoş buldum Nedim, donatmışsın yine masayı."

"Geç geç otur Kemal'in yanına. Bugün benim misafirimsiniz, donatacağım tabii, ayıp sana."

"Sen nasılsın Kemal'im? Yorgun görünüyorsun."

“Yorgunum valla. Ek iş olayı beni mahvetti.”

“Yahu bırakın şimdi *aynı kadeh aynı mey bir tat alamıyorum* olayını. Hadi en kötü günümüz böyle olsun be!” dedi Nedim kadehlerimizi tokuştururken. *Gerçekten de hayatımın en kötü günü o gün müydü*, diye düşünmeden edemiyorum şimdi.

“Sedatları ektim, damladım karının penceresinin önüne. Aç kız kapıyı diyorum, cilveli karı tabii süründürecek abinizi önce. Şşşş, dinlemiyorsan anlatmayayım oğlum. Geldiğinden beri kaşın ayrı gözün ayrı oynuyor. Arkadaki karıya bakmaktan rakıyı öldürdün. Aç tavuk buğday ambarı hesabı, bakmaz o sana. Dön bana Süphî’m.”

“Dinliyorum be oğlum, ayıp ediyorsun ama. Yengen var, yapmam ben öyle şeyler. Sanki bilmiyorsun beni.”

“Hadi lan, yapmazmış. Oğlum erkek milletiyyiz, biz yapmayacağız da kim yapacak? Lolo yapma şimdi bize. Gülümseyen kadının dişlerini sayıyorsun, cinsel açlığın Afrika’sı diyorlar be sana.”

“Eh be Nedim, seviyorum oğlum ben Elif yengeni. Neyse hadi benle uğraşmayı bırak da anlat. Zaten çok kalamayacağım.”

“Valla ben de çok kalamayacağım Nedim kusura bakma. Bacaklarım sızlıyor lan oturduğumdan beri. Bütün gün ayakta durmaya alıştık, oturunca zavallılar bir afalladılar ne oluyor diye tabii,” dedi Kemal.

Çocukluğundan beri çalışır Kemal. Babası erken yaşta vefat edince tüm sorumluluk evin erkeğine, yani on bir yaşındaki çocuğa kaldı. Okuyamadı da tabii canım benim. Kemal’in işten gelme saatine yakın Nedim’le buluşur onu karşılamaya giderdik. Dönüşte de kuruyemiştten 250 gram taze kavrulmuş çekirdeğimizi alır mahalleye geçerdik.

“Dön dön dönme dolap, kızlar giyer külotlu çorap, erkekler içer rakı-şarap...”

Çekirdeği çitlerken bir yandan da mahallede ip atlayan kızları seyrederdik. Seyrederdik dediysem Nedim’le Kemal seyrederdi, ben de onların seyredişini izlerdim. Kemal hep bacaklarını ovalardı. Üşüdüğü için ağrıyor sanırdım. *Keşke külotlu çorapları sadece kızlar giymese, Kemal’e de alsak bir tane, üşümez belki bacakları*, diye düşünürdüm. Neticede rakıyla şarabı da sadece erkekler içmiyordu, annemden biliyorum.

“Ateş almaya mı geldiniz be oğlum. Tamam, durun anlıyorum. Haydariye bir ekmek banayım, midem kurudu Allahsızlar.”

“Zaten bunu bir sen yiyorsun. Kemal’le ben ağzımıza sürmüyoruz.”

“Oğlum ben gurmeyim gurme. Benim damak zevkimin üstüne adam tanımam. Neyse, pencerenin önündeyim. Aç diyorum karıya kapıyı, hava da buz. Sabahtan planımı yapmışım, o gün içliği de giymedim tabii. Kafaya koydum akşam Serengeti ormanlarına gireceğim. Sedat’ın Şahin arabası var, bildiniz mi? Heh, öncesinde onun içinde manzaraya karşı iki-üç bira içtik. O sıra inceden hatunla da yazışıyorum. Geleyim mi filan yol yapıyorum. Zilli gönüllü ama naz yapıyor. İhh dedi vıgg dedi sonunda kabul etti. Yine de yarım saat pencerenin önüne dikti beni.”

“Lan oğlum yengeye ne dedin, durduk yere yakacaksın başını.”

“Evdeki başıma ödül koymuş oğlum. Wanted durumdayım yani. Gece mesaisi falan sıktım bir şeyler. Necla için değer be Süphi’m. Kadın ilik gibi, Hindistan yılanı gibi... Bu gece de Tahsin’in dükkânına yardım edeceğim diye çıktım.

Ayık olun ha! Sizin ağzınız gevşek, yakmayın beni sonra. Lan oğlum beni konuşturup mezeleri süpürdün vicdansız.”

“Öğleden beri yemek yemedim Nedim ya. Hem Tahsin dükkânı sattı ki haberin yok mu?”

“Oğlum onun adı Gırgır Tahsin. Anasını boyar babasına tekrar satar. Az ye az. Götü göbeği iyice saldın. Bak duyuyor musunuz ne diyor:

‘Yüreğimden kan damlar

Bir olaydı pir olaydı

Ne olur benim olaydı’ Ah ulan Necla, yaktın kız beni!”

“Lokmalarımı mı sayıyorsun Nedim, geldiğimden beri iş-neleyip duruyorsun, yettin ama!”

“Ben senin için diyorum oğlum. Fazla kilo iyi değil performansın düşer, kalbin tekler. Lan nereye gidiyorsun? Bu çocukken de böyleydi, karı gibi her şeye küserdi. Aman be! Kime diyorum ki, tayyare olmuş bu iyice. Oğlum ağzınızla içemiyorsanız içmeyin şu meredi. Kemal, sen dur hele. Ne ayaksın, hemen peşinden gideceksin? Bitmedi mi oğlum sizin aranızdaki o dalga. Bak, mahalleli duyarsa ben bile koruyamam sizi. Yaşınızdan başınızdan da mı utanmıyorsunuz lan!”

“Bitti abi bitti.”

Sonrasını hayal meyal hatırlıyorum. Arabaya geçip yıllardır torpidoda sakladığım *Müjde* markalı parizyen külotlu çorabı giydim. Üzerine de ip atlayan kızların giydiği pileli mini bir etek. Eve vardım, çaldım kapıyı.

“Kim o?”

“Müjde! Tayyare geldi hanım.”

Kapanda Bir Hayal

Kapan'i okuyorum günlerdir. “Yaşam bir deha işi değil,” diyor Vüs'at O. Bener, “Bir sürgün, köle düzeni. Kurtuluşu ummak safdillik. İntihar seçimi bu yüzden gerekli. Ne ki yürek isteyen bir eylem.”

Ölmeyi çok istedim. Ama hiç denemedim, sadece istedim. Korkarım ölmekten. Hem kan tutar beni. Kansıız ölüm de ne bileyim, bir asaleti yok sanki. Boğaza gidip atlasam kim bilir kaç gün sonra bulurlar beni. Rengim değişir, şişmiş olurum. Sen yıllarca diyet yap, sonra ölün şişsin, yok ya! İntihar edeni toprak da kabul etmezmiş, dedem öyle söyler. Hâlbuki topraktan gelip toprağa gidiyoruz işte, gitme şekli toprağı ne diye ilgilendiriyor bu kadar? Ya bir kere sen koskoca topraksın, sahiplensene geleni, acaba ne derdi vardı bu kızın da canı o kadar tatlı olmasına rağmen intihar etti desene, bassana bağrına.

İntihar etmeyi çok düşündüm böyle. Kendi ölümümü hayal edip hüngür hüngür ağladığım bile oldu. Öldüğüme üzül-düğümünden değil, ölmeme üzülen sevdiklerim için ağladım. Sonra çok korktum ve onları üzmemek için hep vazgeçtim ölmekten. Fakat şimdilerde ölümü çok merak ediyorum. Öyle garip bir merak ki bu, gidip geri gelecekmişim de öteki tarafta olan biten her şeyi herkese anlatacakmışım gibi. Galiba ar-

tık sevdiklerimi üzmekten de korkmuyorum. Belki de artık onları sevmiyorum ya da sevilmediğimi büyük bir sakinlikle kabulleniyorum. Öldüğümü hayal ettiğimde gözümün önünde o acıklı sahne yok artık. Soğuk ve silik bir sahne beliriyor.

Babam ne çok çökmüş öyle. Sık sık içini çekip başparmağındaki nasırla oynuyor. Dirime sarılmayan annem ölüme sarılıyor. Çok ağlıyor ama yüzü hiç ıslanmıyor. “Onu alacağına beni alaydın ya!” diyor Allah’a. Geç kalınmış bir teklif olduğu için kabul edilmiyor. Ne de güzel uzanmışım sedyeye. Kısa sol bacağım sanki uzamış, sağ bacağımla aynı hizada duruyor. İnsan ölünce hem gençleşir hem güzelleşirmiş, dedem öyle söyler. Ben zaten genç olduğumdan demek sadece bacağım uzuyor. Benim asıl merak ettiğim, sol baldırımı kaplayan vişneçürüğü lekenin durumu. Ablam da benim gibi merak ediyor olacak ki çarşafı hafifçe kaldırıyor. Vallahi de yok billahi de yok, süt gibi bacak. Yıllardır sır gibi sakladığımı bacağı şimdi de kefenle mi örtüp saklayacaklar yani. Siyah bir mini etek güzel olurdu aslında da hocanın işine karışılmaz tabii, günah.

Acı bir soğuk var. Yine çivi gibi yağıyor mübarek! Zaten ne zaman dışarı çıkmak için plan yapsam yağmur yağar. Görüyorum ki Mikail cesedimi bile rahat bırakmıyor. Sonra eve geçiyorlar. Misafir odasında ağır bir soluk kokusu var. Annemin gözleri halının birkaç yerine bulaşan çamur izlerinde. Ilık sesli bir kadın Yasin okuyor, Arapça. İnsanlar anlıyormuş gibi kafalarını sallayıp ağlıyor ama hiçbiri tek kelimesini dahi anlamıyor. Dayım kapıdan ablama eliyle gel işareti yapıyor.

“Niye Türkçe okutmuyorsunuz kızım? İnsanlar bir şey anlamadan amin diyorlar. Bunun ne ölüye faydası olur ne de diriye,” diyor.

“Komşular için dayı. Alevi olduğumuzu bilmiyorlar da,” diyor ablam, “Cemevinde okutacağız zaten tekrar.”

Herkes yorgun. Bunca zamandır içlerinde biriktirdikleri ne varsa ağlayıp dökmüşler. Derin derin düşünüyorlar. Büyük ihtimalle işledikleri günahları ölçüp tartıyorlar vicdanlarında. Yaptığı kötülükler terazide ağır basmış olacak ki “Yarından itibaren namaza başlayayım ben en iyisi,” diye iç geçiriyor amcam. Ölülerden pek hoşlanmayan teyzem sürekli sağına soluna bakıp duruyor. Büyük yeğenimin kahve saati gelmiş belli, başını ovalayıp duruyor. “Ben bir hava alacağım, çok bunaldım,” diyor çakal, kesin kahve içmeye gidecek. Belediye, bir oy bir oydur diyerek eve pilav üstü tavuklar, helvalar gönderiyor. Küçük plastik kâselerde dağıtılıyor gelenlere. Kuru kuru gitmez tabii, yanına da bir ayran açıyorlar, ağzım sulanıyor. Okunmuş pilavın tadı da bir başka oluyor! Yiyorlar da yiyorlar ama hepsinin suratı beş karış. “Allah kabul etsin, nur içinde yatsın inşallah”lar ağızdan ağıza dolaşıyor.

“İyi kızdı iyi kızdı rahmetli”

“Gözleri açık mıydı acaba?”

“Açıktır canım, gencecik kızdı, daha ne yaşadı ki hayata doysun da kapasın gözlerini.”

“Kesin açık kalmıştır. Kim bilir bu dünyada yapmak istediği ne hayalleri vardı. Peygamber Efendimize komşu olur inşallah. Kimseye zararı olmayan kendi hâlinde biriydi yavrum.”

“Tabii canım, kime ne zararı vardı kızcağızın. İşten eve, evden işe gidip gelirdi.”

“Arada bir alkol alıyormuş, bizim oğlan görmüş birkaç kere. Acaba ciğerlerine o mu zarar verdi ki?”

“Nebahat, kız intihar etmiş bacım, bunun daha ciğeri mi var? Hem bu kızların içtiğinden ne olur, iki yudum bir şey içiyorlar. Maksat Instagrama fotoğraf atmak, bizim kızdan biliyorum ben. Ah ah gençlik işte!”

“Öyle deme Yurdagül teyze, bizim alt sokakta bir tanıdığın kızı da az az içerdi ama meğer kızın parası yokmuş da ucuz olsun diye kaçak içki alıp içiyormuş. Bir gün ciğerleri löp löp gelmiş ağzından.”

“Ay Allahım korusun çoluk çocuğumuzu.”

“Amin amin.”

“Acaba derdi neydi de kıyıverdi canına? Bir mektup falan da mı bırakmamış Sümbül abla?”

“Elbiselerini verdiniz mi birine Sümbül teyze? Vermediy-seniz bizim mahallede yoksul bir aile var, onlara götüreyim ben. Pek bir sevaba girersiniz vallahi. Gencecik kızların üst-lerini başlarını bir görseniz yüreğiniz sızlar. Ah ah, adaletsiz dünya işte! Kimine verir kıymetini bilmez, burun kıvırır, kimi ise...”

“Şimdiki gençler hele iyice doyumsuz olmuşlar. Bizim zamanımızda böyle miydi? Babam çarşıya iner bir çift ayakkabı alırdı da bana, başucuma koyar öyle uyurdum sevinçten. Ayakkabı demişken bari bir çift ayakkabısını koysaydınız dışarı Sümbül abla. İhtiyacı olan biri alır giyer de bari rahmetlinin öteki tarafta ayakları üşümez.”

Kuzenim bir eliyle açılan başörtüsünü kapatırken diğer elindeki tepsiyle çay dağıtıyor. E tabii yediler, içtiler, doydular, sindirmeleri de gerek. Yengemin elinde zikirmatik, bir zikredip iki basıyor düğmeye. Neymiş, kabir azabı çekmeyeyim diye yetmiş bin Kelime-i Tevhid çekecekmiş. Yardım etsinlermiş de çabuk bitsinmiş, yoksa öteki tarafta zırl zırl ağlarmışım. Dirime acımayan yengem, ölüme acıyor.

Vasiyetimi yerine getiriyorlar. Vasiyet dediysem öyle yazılı, imzalı falan bir şey değil. “Bak ben ölürsem ardımdan şunu yapın, bak ben öldüğümde o şerefsizi benim cenazeme sokmayın, vallahi o mendebur ölüme gelirse gece boğazınıza

yapışırım,” gibi sözlü vasiyetlerden bir tanesi sadece. Kitaplarımı başsağılığına gelen pek kıymetli misafirlere dağıtıyorlar. Götürüp güzelim iki ciltlik *Don Quijote*’yi kalbinden fitne fesatlık eksik olmayan komşuma veriyorlar. Daha geçen gün Sevgi Abla’yı kirasını bir hafta geç ödedi diye çocuklarıyla kapağı koymuştu. Don Quijote’yi o hak etmiyor ki, kız bir de daha baskısı yok onun be!

İnsan hayallerine müdahale etmeyi sevmiyor bazen. Yarım kalan rüyayı hayal edip devam ettirdiğini sanmak gibi bir şey bu. Oluruna bırakıp izlemeyi daha keyifli buluyor. Ben de öyle yapıyorum.

Teker teker dağıtıyorlar kitaplarımı başsağılığına gelen pek sevgili yakınlarıma. “Atacağım şu kitapları camdan aşağı, evde yer kalmadı!” diye söylenip duran annemin gözü kitaplarda.

“Hepsini vermeyin, kalsın birkaç tane, okurum ben,” diyor. Ama annem okuma yazma bilmiyor. Sarılıp ağlayacak onlara, biliyorum. Ölüme bile sevgi göstermeye çekiniyor, ömrü boyunca sevilmediği için sevmeyi de bilmiyor. Ama ben biliyorum, seviyor beni.

İnsan hayallerine müdahale etmeyi sevmiyor fakat dış müdahaleler her zaman bir şekilde olaya dâhil oluyor. Ne çok seviyoruz insanların hayallerine burnumuzu sokmayı. Biraksana kardeşim şurada ağzımın tadıyla öldüğümü hayal edeyim. Ne yazık ki omuzuma dokunan dört parmağı hissediyorum.

“Sonnur daldın. Sümbül teyzeyi mi düşünüyorsun yine?”

“Ah evet, biliyorsun işte. Annemin intiharını unutamıyorum bir türlü.”

Kırmızı Bir İsyandır Bu!

Güneş doğmadan çok önce uyandım. Uykuyla arası iyi olmayan gözlerim birkaç saat kapanabilmenin rahatlığı içindeydi. Epey yaşlandın be Asım, dedim kendi kendime. Hiç altta kalır mıyım, üstüne hemen cevabı yapıştırdım. İnsan yaşlanmıyor da zamanı kucaklıyor sanki Asımcığım, dedim, pek bir afili cümle kurmanın vermiş olduğu gururla. Derim, hiç susmam. Her zaman konuşacak bir şeyler bulurum. Susayım da tepeme mi çıksınlar canım!

Keriman'ım da beni hep susturmaya çalışırdı. "Ne huysuz adam oldun sen Asım, her bir şeye söylenip duruyorsun," derdi minicik ağzını bükerek. Eh, Keriman'ı kıramazdım, birkaç saat susardım. Diyemezdim ki ben zaten senelerce susmuşum, susturulmuşum, bırak senelerin acısını çıkartayım. Keriman da pek suskundu. Gerekmedikçe konuşmazdı. Hoş, gerektiğinde de konuşmazdı ya neyse. Arada bir ağzını açtığı olunca içim titrer, heyecanlanırdım. Keriman'ımın sesi, unutulmuş bülbül sesi gibiydi.

Güneş, tepeye dikildi yine. Çiçeklere bunun yüzünden su dayanmıyor yahu! Parka gidip az çocuk sesi duyayım desem yine bu dikilir tepeme, hemen eve geri dönerim. Tansiyonum var benim, duramam öyle sıcaklığın altında. Soğuğu severim, ne terletir ne tansiyonu oynatır. E tabii terlemeyince çok fazla

çamaşır da değiştirmem. Haftayı iki kazak, bir pantolon, bir atlet, iki külot, bir çift çorapla kapatırım. Fazlasına ne gerek var canım, bir yere gittiğim yok zaten. Güzelim çamaşırlar tertemiz durur işte.

Çaydanlığı da ocakta unutmuşum. Keriman olsaydı unutmazdı. Demli bir çay yapar, yanına da fındıklı kurabiyelerden koyar, karşıma geçer otururdu. Eh, başlardım konuşmaya. Ben konuştukça Keriman susardı. O sustukça ben daha fazla konuşurdum. Öylece elli altı seneyi devirdik işte. Sonra bir gün Keriman öldü. Sustuğu, söyleyemediği bütün sözleri de yanında götürdü. Ben ne zaman mı susacağım? Sustum. Sustum dedimse öyle tamamen değil tabii. Zaten Keriman gidince kiminle konuşacağım? Bari kırtasiyeci Nihat'tan bir defter alayım kendime dedim. "Kalem de vereyim mi Asım Amca?" deyince, "İyi yazarlardan birkaç tane ver o zaman," dedim. Evde seçim zamanı partilerin dağıttığı tükenmez kalemlerden var ama onlarla bulmaca bile çözülüyor. Mürekkebi doldurmamışlar da koklatmışlar sanki namussuzlar. Charles Bukowski kitabı, altmış yedi harfli: *Sarhoş Çal Piyanoyu Vurmalı Çalgı Gibi Parmaklar Biraz Kanamaya Başlayana Dek*. Pablo Picasso'nun gerçek ismi, yüz üç harfli: *Pablo Diego Jose Francisco de Paula Juan Nepomuceno Maria de los Remedios Cipriano de la Santisima Trinidad Ruiz y Picasso*. İki soru çözün mü kalem bitti, daha hohlasan da yazmaz. Demek bize hemencecik tükenen kalemi layık görüyorlar, ayıp. Bak, bazıları sadece kalem göndermiyor Allah var. Misal geçen seçim zamanı partinin biri kalemin yanına 250 mL su da koymuştu. Hatta sağ olsunlar hiç üşenmeyip şişenin üzerine bir de not yapıştırmışlardı: "Soğuk İçiniz" diye. Neyse, Nihat'tan kalemleri aldım, bir siyah bir kırmızı vermiş. "Siyah'tan iki tane alayım oğlum, öğrenci gibi kırmızı kalemi ne yapacağım,"

dedim. “Olur mu Asım Amca, önemli şeyleri kırmızıyla yazarsın, gözüne çarpar unutmazsın,” deyince uzatmadan hepsinin parasını ödedim. Çıkmadan şöyle bir etrafıma baktım, küçücük de dükkân, defter kalem satmakla buranın kirasını nasıl ödüyor bilemedim.

“Kirası ne kadar buranın Nihat?”

“Üç bin TL Asım Amca,” dedi.

“Okula da pek yakın değil ama niye o kadar para istiyor senden namussuz dükkân sahibi?”

“Dükkân sahibi benim Asım Amca, fiyat sordun diye söyledim,” dedi Nihat.

“Ha aman iyi, senden çıkmasın da o para, kime girerse girsin,” deyip kahkahayı bastım. Nihat gülmeyince bozuldum ama bu ayıbını gençliğine verip üstüne düşmedim.

“Bir gün uğra da sana çay demleyeyim Nihat, hem iki lafın belini de kırarız,” dedim kapının yapış yapış tokmağını çevirirken.

“Tabii tabii uğrarım,” dedi yarım ağız. Uğramadı.

İşte o günden beri yazar oldum. Yazar dedimse elbette bir Orhan Pamuk değilim. Yazdıklarımı kitaplaştırmak için öyle yayınevlerine falan da göndermem. Nasılsa ben ölünce bunlar bir şekilde basılır. Tabii benim kimsem olmadığı için telifi de kırtasiyeci Nihat’a verirler. Yetmezmiş gibi bir de Nihat’la röportajlar yapılır.

“Asım Bey’i tanıyan tek kişisiniz. Yazın hayatına nasıl başladı, biraz bahseder misiniz?”

“Tabii efendim, bahsedeyim. Asım Amca ilk yazdıklarını benden aldığı deftere yine benden aldığı kalemle yazdı. Ondan sonra da zaten sürekli benden alışveriş yaptı. ‘Sen bana uğurlu geldin Nihat oğlum,’ derdi. Hiç unutmam bir gün bana dükkânın kirasını sordu. Üç bin deyince aldığı iki

kalemi bırakıp yerine bir deste aldı. ‘Yetmez ama benim de katkım olsun,’ dedi. Böyle de yüce gönüllü biriydi Asım Amcam,” der bu kirpi saçlı Nihat. İnsan işte çiğ sütü vakumlayınca böyle oluyor.

Bugün canım yazacaklarımı kırmızı kalemle yazmak istedi. Bir şeylere dikkat çekmek değil amacım. Bir şeyleri yerden yere vurmak, göğün üstünü altına getirmek, çığlık atmak kargalara, denizlere tükürmek, vurmak rüzgâra... Hiçbirini yapamazsın Asım, demeyin, biliyorum yapamayacağımı. Yine de kırmızıyla yazacağım inat değil mi? Hem bu bir direniş. Yokluğa, diktatöre, alçağa, riyakâra, arsız, huysuza, gökteki yıldız bir başkaldırı bu! Vurdumduymaza, onursuza, katile, homofobiğe, renksiz, hissiz bir isyan! Ben bunları kırmızı kalemle yazmasam başka kim yazar? Kim direnir tüm bunlara? Bir ben direnirim. Çünkü ben bozulmam, çürümem; katıdan sıvıya dönüşsem de bir yolunu bulur geri toparlarım.

Bu ara herkesle aram bozuk. Konu komşuyla da neredeyse kestim sohbeti. Zaten Keriman’dan sonra ben en çok kendimle sohbet etmeyi severim. Küçümsemeyin, kendimi en iyi ben anlarım. Yaparım çorbamı, ekmeğin içini dışından ayırır minik minik doğrarım, katarım çorbama, afiyetle yerim. Azıcık aşım, kaygısız değil işte başım. Her şeyi kafama takarım. Mîsal geçen gün alt komşu oğluna engelli maaşı bağlatmak için ilçe kaymakamlığına gitmiş. Gittiği gibi de geri gelmiş tabii. Bağlayamazlarmış, üstlerine kayıtlı mülk varmış. Mülk dediği de iki odalı göt kadar daire.

“Oturduğumuz daire işte, başka bir şeyimiz yok ki zaten. Beyim de dört ay önce vefat etti. Ben de oğlanı evde bir başına bırakıp çalışmam. Ne olur bağlasanız, gözünüzü se-

veyim,” demiş bizim komşu da, kaymakam bey sinirlenmiş. “Belki sana sinirlenmemiştir komşum dert etme kendine. Bütün gün oturmaktan, baharatlı yemekleri tüketmekten hemoroidi azmıştır. Onun gerginliği vardır üstünde,” dedim. “Hemoroid ne ola ki?” dedi, “Basur canım, bildiğin basur işte,” dedim. “İlahi komşum hiç güleceğim yoktu,” dedi. Gerçekten de gülmesi için hiç sebebi yoktu. “Bir de ben konuşayım kaymakam beyle, belki sen derdini tam olarak anlatamamışsındır,” dedim.

Ertesi gün oğlanı da alıp komşumla kaymakamın yolunu tuttuk. Ne yol ama... Yrsen git git bitmez. Taksiye el sallasak durmaz, duran olsa yakın mesafe olduğu için “orası bana ters be amca,” der, gider. Dolmuşa binelim desek binecek yer yok. Hani az zorlasak dolmuş bize biner. Oğlan da maşallah gürbüz bir ocuk, neticede kollarımız kopa kopa taşıdık. Gittik dikildik kaymakamın karşısına. Oğlanı gösterdim belki krdr diye, anlattım durumu.

“Daire var beyefendi komşunuzun üstünde, laftan anlamıyor musunuz siz?” dedi. “Anlamıyoruz ulan, daire karın mı doyuruyor gavat!  kuruş vereceksiniz diye insanları kapınızda maymun ediyorsunuz. Sanki her ay para senin cebinden çıkacak,” diyemedim tabii. Eve gidince kırmızı kalemle yazarsın bunları Asım, tut şimdi kendini, dedim.

“Ben istemez miyim bu güzel yavrumuza, annesine yardımcı olayım. Ama elimden bir şey gelmez. Kaideler böyle. Hem hlinize şükredin, en azından başınızı sokacak bir atınız var,” dedi komşuma bakıp. Komşum eğdi başını, oğlan yumdu gözünü, ben aamadım ağzımı. ocuk uyudu kucağımızda, biz acıktık. Dndk geldik geri evi kemirmeye. Ama oh olsun işte, tüm olanları kırmızı kalemle bir bir yazarım böyle. Sesimizi ıkarmadık diye kimse bizi saf bellemesin.

Bak misal benim çocuğum olmadı. Kaç yaşına geldin baba olamadın be Asım, acaba kısır mı oldun Asım, bir hocaya gidin de bir okusun seni Asım, bunun çocuğu olsa ne olur ancak kendi gibi deli yapar fittırık Asım... Neler neler dediler bana... Milletin ağzı torba, çöp torbası, büzüverdim hepsinin ağzını, bunları kafama takmadım. Ama öksüzü, yetimi, işçi-yi, düşkünü çok takarım kafama. Onların acılarını defterimde biriktiririm. Hem zaten bize en çok biriktirmek öğretilmedi mi? Acıyı, hüznü, eksikliği, sevgisizliği, gözyaşlarımızı, öfkemizi hep biriktirmedik mi? Bir türlü kesip açamadık o teneke kumbaranın ağzını. Saçamadık etrafa kinimizi, yürüyemedik üstüne üstüne hainin, kıramadık kalbini, bükemedik bileğini... İnsanlık bizde kalsın, nasılsa Allah verir belasını, dedik. İnsanız neticede, büyük bir felaket bu, diyemedik. Kırmızı bir isyandır bu, öyle bilinsin.

Yazarım işte böyle her bir şeyi. Yazmayayım da tepeme mi çıksınlar canım!

Ben Pembe Panter

Bir boşluğun içine düştüm sanki. Dipsiz ama öyle filmlerde olduğu gibi karanlık değil, ıslıl ıslıl. Neriman yengemin oğlunun sünnet düğününde giydiği abiye gibi nasıl parlıyor. Öğürmekle öğürmemek arasında bir yerdeyim. Acaba öldüm mü diye düşünüyorum tabii ama nasıl tedirginim. Hayır yani öldüysem cennette mi oluyorum bu durumda. Cennete gittiğinizde kaç yaşınızda olmak isterdiniz? Sanırım ben on dokuz. Sebebini bilmiyorum ama cennetin tadını çıkarmak için güzel bir yaş olduğunu düşünüyorum. Herkes bir şekilde hayal eder cenneti. Bazısı kutsal kitaplardan okuduklarıyla, bazıları da olmasını istediği şekilde tasarlar. Ben hep bembeyaz koca bir alanda koşturan kedi ve köpeklerle hayal ettim cenneti. Tabii sınırsız abur cubur ve alkolle birlikte promosyon olarak verilen şöyle en karizmasından Nuriler de olacak. Burnumda alkol kokusu. Zırıl zırıl zırlayan bir ambulansın içinde buluyorum kendimi. Ölmemişim. Başımı gövdemden ayırmışlar da yanıma bırakmışlar gibi. Sağlık görevlisi ismimi sorup duruyor. Duyuyorum duymasına da cevap vermek çok zor geliyor.

“Hanımefendi, beni duyabiliyor musunuz? İsminiz nedir? Hadi bana isminizi söyleyin.”

“Ben,” diyorum, dudaklarım büyük bir tutkuyla birbirine yapışmışçasına zorla aralanıyor, “ben... Ben Pembe Panter.”

Çocuktum. Tavanın çürümeye yüz tutmuş kirişleriyle sohbet ederdim. Silik bir gölge okurdu dudak hareketlerimi. Ölü harfleri bir araya getirip cansız cümleler kurardım. Konuştukça ağlardım. Gözyaşlarımı kemiklerime yapışmış pamuklu gömleğimin kollarına gizlerdim. Fark edilmemek için olabildiğince sessiz ağlardım. Evin içinde bir adam korku satardı çünkü. Baba, sendin o adam. Evet evet, bildiğimiz kötü babalardandın. Aslında önceleri, yani çok küçükken severdim seni. Annem hep çalıştığı için kardeşimle bana pek vakit ayıramazdı. Sense bütün gün evde oturur televizyon seyrederdin. Hatta sabah kuşağını kaçırmamak için gecedен çalar saati kurar öyle yataydın. Evimizde tam üç tane çalar saat vardı. Birini annem işe gitmek için kurar, diğerini benle kardeşim okula gitmek için, üçüncüsü de malum... Sabahın kör vaktinde kalkardın da bize neden hiç beslenme hazırlamazdın acaba baba? Öğretmenimiz beslenme listesi yapardı. O günün beslenme listesinde de ekmek arası patates kızartması vardı. E annem evde yok, sen zaten Seda Sayan'ı seyre diyorsun, mümkün değil kızartmazsın. Mecbur annemin verdiği harçlıkla bakkaldan küçük bir paket *Cheetos* aldım da ekmeğin içine yerleştirdim bir güzel. Yine de sabah kalktığımızda ve okuldan eve geldiğimizde ilk seni gördüğümüz için mutlu olurduk. Gün geçtikçe, masraflar arttıkça annemin kazandığı para eve yetmemeye başladı. Yoksulluk beraberinde kavgayı, gürültüyü de getirdi tabii. Sonra sen annemin uzun uğraşları sonucu ayakkabı işine girdin. Deri ve yapıştırıcı kokusu tenine öyle işlerdi ki içeri girmenle o koku tüm eve yayılırdı. Seviyordum o kokuyu, huzur veriyordu. İlk maaşınla beni Beyazıt'a götürmüştün. Kış gelmişti ve montum bana artık çok küçük geliyordu. Pembe bir mont almıştın, en uygunu oydu. Sen bir de çizme bakıyordun bana ama benim aklım

da gözlerim de minik kalbim de karşımda duran kırmızı rugan ayakkabılardaydı. Annemin kızacağını bile bile almıştık o ayakkabıları. Dönüşte de bir çuval pirinç ve sana bir karton sigara almıştık. Severdin sigara içmeyi, annemin deyimiyle 'emzik gibi' ağzından düşürmezdin. Eve gelir gelmez giymek istemiştik aldıklarımızı. Annem montu giymeme izin vermedi, hatta öyle ki okula giderken bile uzun süre giydirmeyi o montu bana. Misafirliğe giderken temiz temiz giyecekmişim, millet ne dermiş sonra. Keşke milletin ağzına sıçsaydık baba ve ben o montu dilediğim gibi giyseym. Montu giydirmese de ayakkabılara ses etmemişti annem. Hatta akşam yemeği için pirinci ayıklarken ben ayakkabılarımı görsün de bir şey söylesin artık diye evin içinde gidip gelip yanına ilişiyordum. Tam o esnada sen fotoğrafımızı çekmiştin. İşte bizim mutluluğumuz o tek kare fotoğraftan ibaretti.

Yüzünde hep kaybolmuşluğun izi vardı. Sanki her an gidecekmişsin de kapı önünde ayaküstü edilen sohbetler gibiydi bakışların. Mecbur ve isteksiz.

"Şokta sanırım. Hanımefendi beni duyabiliyor musunuz? Her şey yolunda, sakın olun lütfen."

Beşinci sınıfı bitirdiğimde yaz tatilinde annemin çalıştığı konfeksiyonda çalışmaya başlamıştım. Malum, bir çuval pirinç bitmiş, rugan ayakkabılar artık ayaklarımı sıkmaya başlamıştı. İlk gün öyle yorulmuştum ki eve gelir gelmez ağlamaya başlamıştım. "Gitmeyeceğim ben bir daha işe falan, ayaklarım ne biçim ağrıdı," dediğimde "Ama Pembe Panterler hiç yorulmaz ki," demiştin bana. "Sahi mi, ben Pembe Panter miyim gerçekten?" diye büyük bir heyecanla sormuştum sana. "Elbette öylesin. Hatırlasana ne kadar hızlı yürür Pembe Panter. Bütün işlerin üstesinden hiç yorulmadan gelir ve akşam olduğunda da yatağına yatıp mışıl mışıl uyuyarak ertesi güne ha-

zırlanır. Hem pembe montun da var ya.” “Ayakları hiç ağrımaz mı yani Pembe Panter’in?” “Hayır, hiç ağrımaz güzelim. Şimdi babanı dinle ve güven. Her şey yolunda, tamam mı? Ayrıca da üçkâğıtçılık yapmayalım küçük hanım, ilk maaşınızla babanıza bir karton sigara alacaksınız. Hani ben sana ilk maaşımla ciciler almıştım ya. Hem yine çalıştığımda daha güzellerini de alacağım.” “O kolları sallanan gömlekten de alacak mısın peki?” “Tabii ki alacağım kızım ama şimdi uyku vakti.”

Akşamları terli minik ellerimle oyuncak bebeğimi giydirenken umutlarımı da soyup attım bir kenara. Suskun bir kuş gibi küskün ve kırgındım. Çaresizdim. Hayallerimi bir sır gibi mühürledim dilime ve her yaz tatilinde çalışmaya devam ettim. Ben çalıştıkça sen oturdun evde. Annem çalıştıkça onu dövdün. Sen onu dövdükçe ben büyüdüm. Büyüdükçe senden nefret ettim. Nefret ettikçe pembeliğimi kaybettim ama ne hikmetse panterlik üzerime yapıştı. Tanrım, müsait bir zamanında onu öldürür müsün, dedikten birkaç gün sonra da öldün. Sen ölür ölmez davullu zurnalı bir düğün yapıp evlendim. Bir taşın üzerinde soluklanan kara bir böcek gördüm, ölürkenki sana çok benziyordu. Düğümlemiş öksürüklerin sesi kulağıma yerleşip hatırlattı kendini. Pas tutmuş demirlerle gelecek inşa eden o adam artık yoktu ama biliyordum. Mutluydum, ne yalan söyleyeyim.

“Hanımefendi, korkmayın, bebeğiniz yaşıyor. Uzatın elinizi karnınıza koyalım şöyle. Bakın, nasıl da çırpınıyor.”

Oysa ölsün istemiştim. Tıpkı senin ölmeni istediğim gibi karnımda var olmak için çabalayan bu bebeğin erkek olacağını öğrendiğim an ölmesini istemiştim. Sana benzer diye korktum baba. Onca yuttuğum ilaca rağmen tutundu demek bana. Anlaşıldı, yeni bir Pembe Panter daha geliyor dünyaya.

Kırgındın Değil mi Eleni?

Ağlıyordu. Vanilya ile yasemin karışımı bir kokusu vardı Eleni'nin. O ağladıkça sanki etrafa kokusu yayılıyordu. Çok uzaktan havlayan köpeklerin sesi geliyordu.

“Duyuyor musun, onlar bile hâlimize üzölmüş gibiler. Şuraya bak, camı aşağıya inmeyen bir bakkal Recep Abi'nin dükkânı kaldı mahallede. Kime ne yaptık, ne kötölüğümüz oldu. Senelerdir aynı havayı birlikte solumadık mı? Aynı manavdan alışveriş yapmadık mı? Aynı taşlı yoldan yürümedik mi? Neden bu öfke! Söylesene Yılmaz, neden!”

Eleni'yi teselli etmek istiyordum ama ne desem onun acılısını yatıştırmaya yetmeyecekti. Çocukken de böyleydi. Elimden tutar, beni oturdukları evin avlusuna götürürdü. Bulgur Palas o zamanlar huzur dolu bir iç avluydu. Rengârenk akşamsefaları, hercailer, güzel mi güzel karanfiller İstanbul'un masmavi göğü altında süslerdi kendini. Ben göremezdim hiçbirini tabii ama kokuları hâlâ burnumda can bulur. Avlunun ortasında bir havuz vardı. Mutfaktan açılırdı kapı ve tam yirmi yedi adımda ulaşırdım oraya. Eleni'nin abisi Vasili bir tulumbadan su çeker başka bir yalağa akıttırdı. Yalaktan akan su şırıl şırıl dökölürdü ve havuz suyu tazelenirdi. Güneşin yüzüme değmesine su sesi de eklenince keyfime diyecek olmazdı. Tanrım! Ne günlerdi.

“Ne düşünüyorsun, bir şey söylemedin.”

“Çocukken bana Bulgur Palas’ın koca koca duvarlarını anlatırdın Eleni hatırlıyor musun? Bir süper kahramandan bahseder gibi nasıl da heyecanlanırdın.”

“Hatırlamaz mıyım,” dedin burnunu çekerek, “baskı ve kinle örtülüymüş meğer o duvarlar. Oysaki ne istedilerse yapmıştı babam. Varlık vergisi zamanı apar topar götürmüşlerdi onu. Vergi için bizden istedikleri parayı da hatırlıyorum Yılmaz. Tam seksen bin istemişlerdi, inanabiliyor musun? Ve bu para bizim on bir yıllık geçimimize denk geliyordu. Ne itiraz kabul ediyorlardı ne de başka bir şey. Ödenmediği takdirde gecikilen her hafta faiz bindirilecekti. Ya da babamı Erzurum Aşkale Çalışma Kampı’na göndereceklerdi. Açelya’yı tanıyor sun değil mi? Onun babasını gönderdiler. O soğukta direnemeyip öldü. Neye şaşıyorum biliyor musun, o zaman çocuktum ama her şeyi anlıyordum. Babamı bir daha göremeyecek olmaktan çok korkuyordum.”

“Ne yaptı peki Zakar Amca, işin içinden nasıl çıktı?”

“Dedemden kalma pastane vardı, babam işletiyordu. Haraç mezat satılığa çıkardı orayı. Yani anlayacağın güzelim pastane yok pahasına gitti. Pastane gitti ama orada içtiğim limonataların tadı hâlâ damağımda. O dönem yaşadığım korkunun aynısını yine yaşıyorum Yılmaz. Ya bu gece de toplanıp gelirlerse? Malum, artık ne Bulgur Palas’ın o korunaklı duvarları ne aşkla koşturduğumuz avlu var. Ne komşularımız ne de eskisi gibi bir evimiz... O yıllar, bizden sahip olduklarımızı, onlardan vicdanlarını aldı.”

“Korkma Eleni, biz varız. Yine bize gelirsiniz.”

Elimin üstünde bir el, pamuk gibi yumuşacık. Titriyor ama sıcak. Gözlerin de ellerin gibi mi Eleni? Bana nasıl bakıyorsun kim bilir. Belki ürkek, belki acıyarak bakıyorsun.

Anılar ile gerçek arasında gidip gelen aklım, benden zamanımı, yaşadığım mekânı, benden beni alıyor. Bazen geçmişe dalıp Eleni'yi düşünüyor, onunla konuşuyorum, bazen annemle konuşuyor, evde yanı başında olduğumu hatırlıyorum.

O gün akşamı nasıl ettim bilemezsin. Hazırlanan masayı şöyle bir elimle yokladım, bilirsin işte görmeyenlerin gözleri elleridir.

“Masaya karanfilleri koymamışsın anne,”

“Milletin karanfil görececek hâli mi var oğlum Allah aşkına, herkes canının derdinde.”

“Koy sen anne, kırma beni lütfen, Eleni çok seviyor. Hem havamız değişir biraz, fena mı olur?”

“Tamam, tamam anladım ben senin derdini, karanfilci başı.”

Kapı çaldı. Ailenle içeri girdiniz. Bu seferki gelişiniz önceki gelişleriniz gibi değildi. Herkes sessizdi.

“Otur Zakar, ne bu hâl, anlat,” dedi babam.

“Çarşıda bana tuttuğun tabla... Sabah gittiğimde biri başındaydı.”

“Nasıl biri başındaydı, orası senin Zakar.”

“El koymuşlar Sadık, ona da el koymuşlar. Gösterdim ona, bakın orada tablanın bana ait olduğuna dair evraklar mevcut, inceleyin lütfen, dedim. Kırarım lan o parmağını, dükkânların üzerine çöreklediğiniz yetmedi mi, hep gâvurlar yesin yut-sun biz de avucumuzu yalamaya devam edelim öyle mi? Bitti o devran hadi naş, dedi bana. Ne yaptık, ne kötülüğümüzü gördünüz bunca zaman, yapmayın ne olur dedim ama dinletemedim. En çok içimi yakan, çarşıda dost bildiğim insanla-

rın kahkahalarıydı Sadık. O sözleri duyacağıma yerin yedi kat dibine girseydim daha iyiydi.”

“Sıkma canını, Allah unutmaz bu günleri!” dedi babam.

“Nasıl sıkmayayım canımı! Nasıl! Adam bana, ‘dedem zamanında pazarcı hariciye nazırı Mehmet Şevket Efendi idi, Yahudi bir tüccarın iftirası mahvetti onu, yanınıza kalacağını mı sandın!’ dedi. Ben ne onun dedesini ne de o Yahudi tüccarı tanırım, bunun bedelini neden bana mâl ederler, aklım almıyor inan.”

Zakar Amca’nın sesi titriyordu, aynı ellerin gibi Eleni.

“Ederler Zakar ederler. Her yalanın, inanmak için bir dayanağı olmalıdır. Çünkü ancak hakikat eğilip bozulduğu zaman kullanışlı hâle gelir. Bunu yalnız cahiller, alçaklar yapar,” dedi babam.

“Ne yapacağız biz Zakar, iki çocukla koca şehirde, işsiz güçsüz,” dedi annen, ağlıyordu.

“Peki ya çiçekli fincanlar baba, onları almadın mı?” dedin sanki yaşananların hiçbiri umrunda değilmiş gibi.

Sonra sesler başladı, bir canavarın bile çıkarmaya utanacağı kin dolu sesler... Duymanın görememekten daha acı olduğunu ilk o akşam düşündüm. Bir kalabalığın üstünde gezinen gizemli eller camlarımızı aşağı indirdi. Öfkeli ağızlardan çıkan cümleler etimizi kesti Eleni.

“Defolup gidin gâvurlar!”

“Kıbrıs Türk’tür Türk kalacak!”

“Kırın tüm camları!”

“Makarios’a ölüm!”

“Duydunuz mu papazı sünnet etmişler.”

“Gâvurlar çıkın dışarı, Türk düşmanları!”

Hepimiz kilere saklandık. Babam, öleceksek hep birlikte ölürüz, dedi. Korku insanı sakinleştiriyor mu bilmiyorum

ama herkes çok sakindi. Elin yine elimin üstünde fakat bu sefer soğuktu. Eleni'nin başı kanıyor, dedi annem. Vanilya ile yasemin karışımına kan kokusu hiç yakışmıyordu Eleni. Gözümün önünde beyazla yeşile yakın pırıltılar uçuşuyordu. Cehaletin sesi kulağımı tırmalıyordu. Tanrım, dedim, söyle-sene; sen de onlar gibi cahil misin?

Pembe Badanalı Ev

Evin dışında neler olup bitiyordu, tam da şu anda. Kaç bebek doğmuş, kaç insan ölmüştü, kim bilir. Kaç kadın, kocasının kollarına girmediği için dayak yemiş, kaç baba, yine yorgun argın eve gelip bir güler yüze hasret kalarak uyumuştur? Bulamadım hiçbirinin cevabını. Çaresiz, kalktım yattığım yerden. Bardağın dolu tarafını görebilmek için su doldurdum. Suyun çıkardığı ses, Nevzat'ın acele acele yutkunurken çıkardığı sesi anımsattı bana. Geçenlerde markette gördüm onu. Ayaküstü bir ton çene çaldı yine. Okuyormuş yazılarımı, içini şişiriyormuşum, öyle söyledi. Ülkenin hâli de pek vahimmiş. Görmüyor muymuşum peynire bile zam gelmiş. Hele şu ekmeklerin durumu olacak iş değilmiş. Hem gramını düşürmüşler hem de fiyatını artırmışlar. Ama bunlar hep dış güçlerin oyunuymuş işte, meğer bizi ne çok kıskanıyorlarmış. Neyseymiş, çok işi varmış Nevzat'ın. Daha elindekileri eve bırakıp işe gidecek, tam tamına on altı saat çalışacakmış. Yine de çok şükürmüş, en azından çalışacak bir işi varmış. Ben de azıcık neşeli şeyler yazacak, umuttan, güzelliklerden bahsedecektim. Ne diye öyle oturduğum yerden felaket tellallığı yapıyormuşum. Önemli olan kötünün içinden iyiyi görüp yazabilmekmiş. O askerdeyken ne şiirler karalamış, istese kitap bile çıkartmış ama boş işlere ayıracak vakti yokmuş. Ne sanmışım Nevzat'ı, ben giderken o dönüyormuş, hey yavrum heymiş. Anneme selam söyleyecektim. Gerçi gördü-

güm mü varmış kadını, Allah evladın bile hayırlısını versinmiş. Görüşürmüşüz yine, mutlaka görüşürmüşüz.

Elimdeki bardağı tezgâha bırakıyorum. Nevzat haklı, şöyle iç açıcı, insanı neşelendirecek bir şeyler yazmalıyım, diyorum. Tezgâhın altındaki ikinci çekmecedен cezveyi çıkartıp sade bir Türk kahvesi ısmarlıyorum kendime. Yanına da iki parça karamelli çikolata koyuyorum. Amannn diyorum, bana mı kaldı dünyanın derdi, işçinin hakkı, halkın yoksulluğu. Bak diyorum, yoksulluktan iyi edebiyat güzellemesi yapılır. Fakir edebiyatını çok sever insanlar. Sobaydı, tüten bacaydı, fakirdik ama huzurluyduktan gir konuya, yaz işte bir şeyler. Defterimi açıyorum.

Yağmur çiseliyor. Pembe badanalı bir ev kokusu geliyor burnuma. Penceresinde pembe sardunyalar cilveleniyor. Mutfağında süt mısır kaynıyor. Ütülenmiş gömlekler salınıyor askılarda. İyiliğin yok olmadığı bir zamandayız. İnsanların yüzlerinde samimi gülücükler. Mahallenin teyzeleri, gidip de dönmeyen vefasız kocalarına inat mutlular. Sokak cıvı cıvı. Dokunsan yıkılacak gibi duran ahşap evler ve plastik topun peşinde koşturan çocuklar var. Tabii bir de sevmeyi bekleyen kediler... Köşe başında sevgilisine öpücük veren Aslı'nın kalbine kelekler göç etmiş. Kızaran yanaklarıyla birlikte hızlı hızlı yürüyor. Abisine yakalanmadığı için şanslı gününde. Semiha Teyze'sine ekmek aldığı için bozuklukları kapalı Furkan'ın kelekleriye Aslı'nın kilerle yarışıyor. Hava temiz, sevgi dağıtıyor gökyüzü. 'Önce insana inanıyor insan,' diyor Şükrü Erbaş. Tıpkı benim sana inandığım gibi.

Elektrik kesiliyor. Yarım kaldı işte neşeli yazım, diye iç geçiriyorum. Tıpkı seninle yarım kalan hikâyemiz gibi. Ah be Nevzat, diyorum, nasıl neşeyle yazayım tuzla buz olmuş hayallerimi. Kulaklığımı takıyorum telefona, radyoyu açıp kalktığım yere geri yatıyorum.

“Anılara kapılıp kanma

Dünyanın da düzeni böyle

Öyle bir geçer zaman ki

Dediğim aynıyla vaki” diyor kulağıma Erkin Abi. Derin bir bezginlik kaplıyor içimi.

“Görmezden gel Radyo sayfasından masaüstü mobil fark etmeksizin canlı ve kesintisiz olarak Görmezden gel’in radyo yayını dinleyebilirsiniz. 19.30 haber bültenine hoş geldiniz,” diyor diksiyonu pek düzgün bir kadın. “Edirne’nin Uzunköprü ilçesinden İstanbul Halkalı’ya gitmek üzere hareket eden, 362 yolcu ve 6 personelin bulunduğu yolcu treni, 8 Temmuz 2018’de Tekirdağ’ın Çorlu ilçesine bağlı Sarılar Mahallesi yakınlarında raydan çıkarak devrildi. Kazada 7’si çocuk 25 kişi yaşamını yitirdi, 328 kişi de yaralandı. Tren kazasına ilişkin davadan çekilen heyete dosyanın iade edilmesi sonrası davanın görülmesine yeniden başlandı.” Kulağıma dolan uğultu spikeri dinlememe engel oluyor. Tanıyorum bu uğultuyu. Senin yüzünü anımsatıyor bana, kokunu, gülüşünü. O yedi güzel çocuğun içerisinde senin olduğunu nereden bilsin bu diksiyonu düzgün kadın. Nereden bilsin içimde kavisli bir acı yarattığını, öfkemin arşa çıktığını, bunun görmezden gelinmeyecek kadar büyük bir haksızlık olduğunu. Tam bin seksen üç gündür sensiz yaşadığım bu evin ne kadar soğuk olduğunu ve adalet yerini bulana kadar yirmi beş ailenin evinin de yüreğinin de hep soğuk kalacağını. Nereden bilecek ki?

Hava kirli, gökyüzü öfkeli. Yollar utancından susmuş. Kim bilir kaç çocuk annesini özlüyor, kaç anne çocuğu için hayaller kuruyordur. Cevaplarını bulamadığım sorular arasına bir yenisini daha ekliyorum.

Sahi, tam da şu an, kaç kişi ağlıyor?

İsrafin Çilekleri

Ne zaman evden dışarı adımımı atsam ertesi güne bana görücü geliyor. Evet evet, bana talip olan beylerden bahsediyorum. Çok şükür kısmetim bakkal Numan'ın alnı kadar açık. Açık açık olmasına da bir türlü şu "nikâhta keramet vardır" evresine geçemiyorum. Adamları beğenmediğinden değil canım, hep bir aksilik çıkıyor işte. E tabii biraz da seçiciyim. Neticede elli yedi yaşına kadar refah içinde bir hayat sürdürdüm.

Evim, arabam, yazlığım, dikili dut ağacım var. Kolumdaki bileziklerden, sutyenime iliştiirdiğim paralardan bahsetmiyorum bile. Yanlış anlaşılmasın, zaten gülerken görünüyordur diye söylüyorum; bir de ağızımda bulunan yedi tane altın dişim var işte. Misal, beyim zorda olsa, elimizde de üç kuruşumuz olmasa bu dişleri söküp masaya koyar mıyım, koyarım. Yeter ki eşimin beni sevdiğini bileyim, ona sonuna kadar güveneyim. Bakma, eş dost ardımdan görgüsüz, pinti Zekiye falan der ama özümde hiç öyle bir insan değilimdir. Özüm dediysem özümün de özü yani. İnsanlara yardım etmeyi çok severim. Mesela mahalledeki açları doyururum, inanmayan girsin Instagram hesabıma baksın. Hepsinin fotoğrafı yüklü. Sonra, sıcaktan ellerim mi terledi, o teri hiç heba etmem, hemen öksüz bir çocuğun başını okşarım. Çocuk sevindirmek kadar sevap bir şey var mı yahu? Giymediğim, daha doğrusu

artık giyemediğim, böyle yırtılmaya yakın tüm kıyafetlerimi senede iki kez ayırır bizim kapıcıya veririm. Gerçi geçen gün çöpte gördüm birkaç parça kıyafetimi ya neyse! Hayır, açlıktan ağzın kokuyor kıyafet mi beğenmiyorsun yani. Ne var yırtık pırtıksa, dikiver giy temiz temiz. Yok anacım insanlar da bir tuhaf. İki haftada bir çarşıya iner alışverişimi yaparım. Zaten on beş dakika ya sürer ya sürmez. Malum, tek başına yaşayan bir kadını, çok fazla bir şeye ihtiyacım olmuyor. Geçen gün kasabın önünden geçiyorum, “Zekiye Hanım hiç uğramıyorsunuz, bilmeden bir yanlışımız mı oldu?” diye seslendi kasap Rüstem. Hiç bakmadım bile yüzüne, yürüdüm gittim. Ben senin kokmuş etine mi kaldım, muşmula. Benim derin dondurucuda daha iki sene önceki Kurban Bayramı’nda kestiğim hayvanın etleri duruyor be! Yahu tabii ki biliyorum Kurban Bayramı’nın amacının ne olduğunu. Kesilen eti yoksullara dağıtmak, açları doyurmak... E ben de her sene hiç aksatmadan üç kişiye dağıtıyorum zaten, daha ne olsun. Biz çocukken et mi yiyorduk sanki Allah aşkına. Annem, peyniri, ekmeği koyardı önüme, yanına da imamın abdest suyu na benzer çayı, hiç mızızlanmadan yerdim valla. Hadi eti geçtim, saçlarımı örür paket lastiğiyle bağlardı ya. Leyla’nın kafasına taktığı renkli renkli tokalara nasıl özenirdim. Bir keresinde dayanamayıp “Leyla’nın tokalarından bana da alsak ya anne,” dedim de, “İsraf onlar hep kuzum ne gerek var,” dedi. Hadi tokayı da geçtim, okulun ilk günü öğretmen almamız gereken ders malzemelerini yazdırırdı. Yok işte altmış yaprak çizgili, yok matematik üç ortalı kareli defter, aman pergelleri unutmayın çocuklar... Yazmayı çok severdim ben, yazım da pek güzeldir. Yeni defterler alacağız diye heyecanla koştura koştura gelirdim eve. Bir de ne göreyim, annem bir önceki seneden kalan defterleri kilerden çıkarmış masama

dizmiş bile. “Bu defterlerin sayfaları hep boş kuzum. Yüzleri kirlenmiş ama gazeteyle kapladık mı bunları tertemiz olur, kullanırsın işte. İsrafa ne lüzum var.” Ertesi gün tabii bizim Leyla çantasından rengârenk kâğıtlarla kapladığı sıfır kilometre defterleri çıkarıp masaya koyunca... Çok kızardım canım Leyla’ya, müsrif bir kızdı. Babası bizim fabrikada işçiydi. Adam gece gündüz çalışıp dururdu, bu da her şeyi har vurur harman savururdu. Bir de o küçük ağzı sürekli kulaklarında gezmez miydi, delirirsin. Bir giydiğini iki kere giyerdi ama ben gibi altmış beş kez giymezdi tabii. Yediği önünde, yemediği de önündeydi. Herkesle paylaşırdı beslenmesini. Hayır, sanırsın bizdeki para, bolluk onlarda. Aman neyse canım, insan geçmişe bir gidince iki beden şişip geri dönüyor şimdiye. Şermin Abla haber getirdi, yarın yine bana görücü gelecekmiş. “Aman abla bu da geçen seferki gibi müsrif biri değildir inşallah,” dedim. “Yok kız yok, bu seferki çayı bile şekersiz içiyormuş,” deyip kahkahayı bastı. Bu kadın da iyi hoş ama çok yemek yiyor. İki günde bir görücü haberi getirmeye gelir sağ olsun, bir oturdu mu en az üç saat kalkmaz. Kız Zekiye içim kıyıldı bir parça ekmek ver, ay Zekiye kan şekerim düştü tatlı bir şey yok mu. Ekmeği reçele banıp getiriyorum yine yaranamıyorum. “Kız bir lokma neyime yetsin, zaten şekeri de az bunun, ne cimri kadınsın,” diyor. Ben bu reçeli yapmak için kaç pazar gezdim haberi yok tabii. Her şey ateş pahası olmuş el yakıyor. En son baktım bir pazarcı tezgâhtan eleyip eleyip çilekleri bir kovaya dolduruyor. “Beyefendi o kovadaki çileklerle ne yapacaksınız acaba,” dedim. “Abla bunlar çürümüş, ezilmiş olanlar. Müşteriye yaramaz diye çöpe atıyoruz,” dedi. Abla kadar başına taş düşsün turşu surat, diyecektim de neyse, diri diri çilekleri çöpe atan bir adamdan nezaket mi bekliyorsun Zekiye, dedim. “Madem çöpe gidecek, onları koy

bir poşete de ver bana,” deyince şöyle bir süzdü beni edepsiz. Elleri titreye titreye koydu çilekleri verdi. Ben de eve gelip bir güzel onlarla reçel yaptım işte. Şekeri azmış, bir kilo çileğe iki çimdik şeker attım, neyine yetmiyor. Bu Şermin Abla da müsrif midir nedir?

Ertesi güne Şermin Abla'yla birlikte Tarık Bey geldi. Çay demledim, ekmekleri ince ince dilimleyip kızarttım, yanına da peynirle çilek reçelinden koydum. Şermin Abla adam için şeker kullanmıyor dedi ama ben yine de şekerliği masaya bıraktım. Tarık Bey gerçekten de şekerliğin kapağına dahi dokunmadı. Kendisi öğretmenmiş. Hep bir öğretmen eşi olmak isterdim. Adam öğretmen olduğunu söyleyince hemen hayallere daldım.

Tarık Bey ile evliyiz. Her sabah hiç üşenmeden kalkıp kahvaltı hazırlıyorum. O yiyor ben doyuyorum. Ceketini ellerimle giydirip okuluna gönderiyorum. O eve gelmeden yemeği pişiriyor, evi silip süpürüp mis gibi kokutuyorum. Tarık Beyciğim eve gelir gelmez duşunu alıyor, masaya geçiyoruz. Akşam haberlerini seyredip sisteme cık cıkıyoruz. Biraz dikkatsiz, önüne hep ekmek kırıntıları döküyor ama olsun. “Eline sağlık hanım,” deyip sofradan kalkınca israf olmasın diye kırıntıları parmağımla toplayarak dilimin ucuna teslim ediyorum. Camın önündeki koltuk onun yeri, yerleşip çantasından sınav kâğıtlarını çıkarıyor. Hemen işimi gücümü bırakıp beyime şekersiz Türk kahvesi yapıyorum. İçmeden önce âdetidir kokluyor, “Oh mis gibi, ellerine sağlık Zekiye Hanım,” diyor. Bir yudum içip bir sorunun cevabını kontrol ediyor. “Haylaz çocuk, aklınca benimle dalga geçmiş,” deyip gülüyor. Kalem de eline ne çok yakışıyor.

Tam meyve tabağı hazırlamak için kalkıyorum ki kolumdan tutup “Gitme,” diyor. “Gitmeyin Şermin Abla, lütfen burada kalmaya çalışın. Duyuyor musunuz beni? Zekiye Hanım, ambulansı arayın rica ederim. Görmüyor musunuz kadın gidiyor.” Ben hayallere dalınca Şermin Abla da şeker dalmış. Reçelin içine katıp katıp yemiş. Sürekli düşüp duran kan şekerini de böylelikle arşa çıkarmış. Bir hafta sonra Tarık Bey’le Şermin Abla’yı ziyarete gidiyoruz. Yol boyunca konuşuyor ama kelimeleri asla israf etmiyor.

“Kendi ayakları üzerinde durabilen, hakkını arayan kadınları takdir ediyor ve büyük bir hayranlık duyuyorum doğrusu,” diyor. Mısır’ın kadın hareketlerini başlatan 1923’de Kahire’de herkesin gözü önünde yüz peçesini indiren Hüda Şaravi’den başlayıp 1950’lerde Mısır meclisini basarak kadınların oy kullanma hakkı için açlık grevi başlatan ve bin beş yüz kadına öncülük eden Duriye Şefike kadar anlatıyor.

“Sahi,” diyor “siz ne işle meşguldünüz Zekiye Hanım?”

“Dükkânım var benim,” diyorum “ev yapımı çilek reçeli yapıp satıyorum.”

“Öyle mi, ne hoş. Şu Şermin Abla’nın şeker ilave edip yediği reçelden mi?” diyor muzipçe. “Hâlbuki şekeri gayet yerindeydi, yaşlılık işte. Dükkânın adı nedir? Bir gün uğramak isterim.”

“Dükkânın ismi...” diyorum “dükkânın ismi İsrafın Çilekleri.”

Bir eksik bir fazla, fark ediyor artık. Kopan saç teli gibi kaybolup gidiyor insan, görülmüyor. Üstelik yerindeyken ne bir el değişiyor ona ne de tarak. Bir şeyin içini mi dolduruyoruz yoksa üstünü mü kaplıyoruz belli değil. Bir nefes, sadece o kadar alıp verdiğimiz. Başka alacağımız yokmuş sanki dünyadan, bu kadarmış yaşamak.

Burcu Ünlü, ilk kitabı *Kapanda Bir Hayal* ile insanın temiz kalmış yerini işaret eden öyküler armağan ediyor okura. Evi, yuva denen kapıyı, insanın kendi içine sıkışıp kalmasını zaman zaman ironiyle zaman zaman da tokat gibi çarpan göndermelerle anlatıyor.

“Neler neler dediler bana... Milletin ağzı torba, çöp torbası, büzüverdim hepsinin ağzını, bunları kafama takmadım. Ama öksüzü, yetimi, işçiği, düşkünü çok takarım kafama. Onların acılarını defterimde biriktiririm. Hem zaten bize en çok biriktirmek öğretilmedi mi? Acıyı, hüznü, eksikliği, sevgisizliği, gözyaşlarımızı, öfkemizi hep biriktirmedik mi? Bir türlü kesip açmadık o teneke kumbaranın ağzını. Saçamadık etrafa kinimizi, yürüyemedik üstüne üstüne hainin, kıramadık kalbini, bükemedik bileğini... İnsanlık bizde kalsın, nasılsa Allah verir belasını, dedik. İnsanız neticede, büyük bir felaket bu, diyemedik. Kırmızı bir isyandır bu, öyle bilinsin.”

www.ithaki.com.tr

■ ■ ■ /ithakiyayinlari